

-HERBERK-

útulna poezie

NO 2

OBSAH

EDITORIAL HERBERKU NO 2	3
Petr Odehnal	5
Libuše Sušilová	6
Jakub Grombíř	11
Petr Motýl	13
Jiří Dynka	18
František Horka.	24
SBORNÍK MLADÁ MORAVA	
Jiří Sequens	25
Václav Pletka	26
O. Horký	26
Karel Javořický	27
Petr Pustoryj	30
Tomáš Zabilanský	34
Tomáš Lotocki	42
TOMÁŠ LOTOCKI: BÁSNÍCI PETROVA TICHA	
Rybář času Jiří Pištora	46
Milan Libiger	54
Petr Štengl	59
Jaroslav Kovanda	65
MOJA ANTOLÓGIA RUSKEJ POÉZIE PŘEKLADY JURAJE KALNICKÉHO	
Juriy Beljajev	71
Kyrill Kovaldži	71
Sergej Nilov	72
Sergej Gloviuk	72
Alexander Šiškin	73
Andrej Vozněnskij	74
Daria Anisimová	75
Jurij Jurčenko.	76
Jelena V. Tambovcevova-Širokovova.	76
Dmitrij Kuzmin	77
neznámý autor	77
Juraj Kalnický	79

EDITORIAL HERBERKU NO 2

Staré rybářské úsloví říká: jednu rybu chytíš klidně i na Sahaře, ale dvě ryby – to už není náhoda. Druhý kapík se nám nyní třepotá ve virtuální síti a já se musím v logice tohoto úsloví ptát: přešli jsme pouť a našli zemi Herberku zaslíbenou? Nebo jinak: povedlo se vypěstovat z křehké jednoleté bylinky odolnou trvalku? Nevím, těžko se chvástat, neboť je známá věc, jak to s tou naší literární produkcí vypadá: písek všude, kam se podíváš, a sluncem vybělené skelety těch, co padli, doslova na každém kroku. A přece se pokusím o časování onoho osudového slovesa **být**. A tak zatímco se Jaroslav Kovanda v úvodníku zcela úvodním snažil načrtout ideu, čím by měl náš časopis **být**, já už se, v osidlech času přítomného, pokusím naznačit, čím Herberk No 2 opravdu **je**:

Vedle sedmi stálých nocožníků, tj. kmenových redaktorů Herberku, zůstalo i v čísle druhém dost volného místa pro jejich hosty, ať už z řad skutečných přátel – souputníků ve vandrování po prašných cestách poezie (**MOTÝL, ŠTENGL, DYNKA, KALNICKÝ...**), či z končin už poněkud vzdálenějších (**SUŠILOVÁ, PIŠTORA...**). Z hlubin minulosti přichází též osmnáctiletý kandras brněnského Zemského divadla **JIŘÍ SEQUENS**, budoucí známý filmový režisér. Můžeme jen domýšlet, jak klikatá či splavná byla cesta tohoto zádumčivého milovníka „temnice večera“ k jeho filmovému opus magnum – majoru Zemanovi.

U jednoho jména se však chvíli zastavme. Na sklonku léta roku 1968, v době, kdy se Jiřímu Sequensovi možná již v hlavě rodí obrys jeho proslulé estébácké rapsodie, odhodlává se jiný muž k neméně zásadnímu kroku – „jen s kartáčkem na zuby a košilí“ opouští Československo a vydává se za láskou a nejistou budoucností do Paříže. Ten muž se jmeneuje **Ivan Theimer**, v té době ještě ani ne čtyřadvacetiletý nadějný olomoucký sochař. V pařížském exilu začíná studovat na École Nationale Supérieure des Beaux Arts (Národní vysoké škole krásných umění) a paralelně rozvíjí svoji vlastní sochařskou tvorbu, v níž se odráží inspirace moravským barokním sochařstvím i estetikou francouzského klasicismu. Posléze začíná svá díla vystavovat na prvních samostatných výstavách. V sedmdesátých letech se účastní bienále v Paříži, poté dvakrát reprezentuje Francii na bienále v Benátkách. V Paříži pracuje na velkých veřejných realizacích – Monumentu lidských práv na Martových polích či známé skupině obelisků, vytvořené pro Elysejský palác. Po roce 1989 zůstává Ivan Theimer ve Francii, nicméně naši zemi ihned po převratu navštěvuje a začíná pracovat na několika významných dílech. Z těch nejznámějších zmiňme pomník J. A. Komenského v Uherském Brodě, Arionovu kašnu na Horním náměstí v Olomouci či kousek od ní instalovanou populární želvu, věnovanou olomouckým dětem.

Vraťme se však do září roku 1968. V té době se totiž začíná rozvíjet bohatá korespondence dvou bývalých spolužáků z umprumky v Uherském Hradišti, korespondence, jejíž fragmenty se jako pověstná červená nit vinou tímto číslem našeho časopisu. A zatímco listy Jaroslava Kovandy, vonící archlebovskými chlévy, zavádějí Ivana Theimera „do spadalého listí našeho krásného podzimu“, poznává Moravan v Paříži, že „je tu podzim také stejně krásný“, jen „ženušky voní jinými parfemy“. Už není cesty k návratu. Začíná normalizace – na obou stranách železné opony. Tam na přivrácené straně má normálnost podobu všedních starostí o každodenní chléb, je naplněna svatbou a rozvodem, tvůrčími touhami i nejistotou, a to vše jen občas a v míře více než únosné rozčeří letmý závan nostalgie. Psané slovo je v korespondenci leckde doprovázeno tu kresbou, tu zcela profánním artefaktem své doby (útržkem z účtu, průkazem dočasného studenta umělecké školy apod.), což jí dodává ještě silnější punc autentičnosti a nutí udržet pozornost i tam, kde se v samotném ručně psaném textu přece jen poněkud ztrácíte.

A pokud vydržíte až do konce, zažijete rychlé přemostění v čase a dozvíte se od Ivana Theimera, jak vypadá skutečně ryzí a cudné umění jednadvacátého věku. Jestliže se přitom blahem zatetíte, bude i nám jasné, že vám v Herberku bylo opravdu útulno.

Tomáš Lotocki

Mezi Jaroslavem Kovandou (* 1941 ve Zlíně) a sochařem, malířem a kreslířem Ivanem Theimerem (narozeným 1944 v Olomouci a emigrovavším do Paříže a okolí v roce 1968) probíhala v přelomových letech 68–69 a na začátku normalizace velice čilá, skoro každotýdenní korespondence. Dopisy Ivana Theimera jsou svědky nejen toho, že autor je výtvarník, ale že vidí líp jak leckterý literát, a redakce Herberku se dokonce domnívá, že by mohly pro zájemce posloužit v budoucnu i jako malá rukověť pro případnou emigraci.

P. S. Zkuste se začít, zkuste si svoji zkušenosť promítnout do doby, která vás neúprosně tlačí k zemi i tím, jak do vás proniká cizí jazyk, takže v tom lisu nějaká hrubka hraje tak podřadnou roli, že ani nestojí za to se o ni otírat.

Petr Odehnal

SOUMRAK

(Pulčín, říjen 2012)

Potok pod skálou
na níž stával pulčínský hrad
Znovu začal dlouhý déšť

Pocházíme podél horlivého potoka
Posloucháme
Vracíme se
a zvažujeme přesunutí některých balvanů,
vyladění proudů
Hledáme místo své melodie

Na stráni přes údolí
kapky deště pomalu zhasínají
dušičkové svíčky
lidečkovského hřbitova

JURA – CIGÁN

No, nemožu ani vypovědět, co to bylo za vybíjance a za pajtáša! Mladé chlapisko, negdy sa mu chtělo dělat, negdy né. A tedy to bývalo s ním nájhorší. To enom zmýšlal, de by co dobrého zgibl, upajtíl, alebo de by jaké pestvo vyvédli. Nále, dycky všecko umjél tak vymlúvit alebo zapřít, že mu ludé uvěřili, a dyž nemohli uvěřit, tož si pomysleli svoje – třeba: co s tebú nařečnujem –, a zasměja sa, nechali Juru Jurú...

Tož šak ně povězte, co mohli dělat tedy na fáře, dyž ím Jura před vizitacú upečeného zaica z trůby vyšpásovál. To víte, jak sa tam tedy péklo, smažilo, vařilo. Chalupa jedna vůňa. Náá, nešel v tú istú dobu kolevá zrovna Jura?

Zrovna mjél deň, že sa mu dělat nechtělo, a tož zgľnál po obci. Dyž přišel k fáře, začaly sa mu dűrky u nosa roztahatov, že by mohl hlávky zelého šnupat, a v hubě sa mu dělaly až oskomliny. No, hrubě sa nerozmýslal a už cvajkál po téj rajské vůni.

Šél potichučky, lebo jančárú nemjél. Ty, co kaplanovi lóní upajtíl, ty v poctivosti roztrhané zaséj vrátil a včíl mjél nohy zabalené v hadroch. Tož ho nigdo neučúl a milý Jura sa dostál až do kuchyně. Tam nigdo. Enom po stole posypanych babúvek a koláču – malych aj hrubych. Nájvěčí šak vůňa vychodila z truby. Cosi tam tak vonělo a šuškalo a piskotalo, že Jura hýp – a otevřa trúbu, vidí, málem už v hubě, takého macka, pékno do červena upečeného, až sa mu srdco třepotalo. No, dílo sa nerozmýslal, a vezña zaica aj s plechem, vyvazoval s ním za stodolu a potem aj dalé.

Desi pod skládkem si pékno čopl, jaksapatrí sa na futrovál – co nedojedl, nechál vranám –, a lehňa si dolu břuchem, povědél si, že po dobrém obědě patří si lehnút a ani sa nehnút. No, usnul jak malúša.

To víte, zatým byla na fáře hrúza. Lebo slečinka moseli hned, jak to zbadali, koléj kuřat potíct. Ináč by nemohli hostě nijak poctit. Márn si lámal hlavu, co sa se zaicem stalo. Než kerási dívka pravila, že Jura sa kolevá fáry potíkál. Tož velebný pán hned věděl, koléj uderilo: „Že on, tá špata špatovská, toho zaica upajtíl,” a už sa v duchu na Juru cigána chystali.

Nále Jura sa hned tak na fáře neukázal. Až dysi v zímě ho dohnala psota a přišel sa nabízat drvo ščípat.

„No može, Juro,” podívajú sa naň pan farář. „Ale nájprv máme spolem jakúsi pořečnovanú. Des dál toho zaica, co?”

Jura sa dělal hlúpym. A že on nic, že na zaice nechodí, že to by mu pan závodčí dali, a že oka také neklade...

Nále velebný pán mu nedali domlúvit: „Šak ty víš dobře kerého! Pravím ti, pověz, cos podélal se zaicem tedy, dyž sa u nás pékl před vizitacú! A necigaň, lebo si ňa nezádaj!”

„Jááá teho? No ja. Ved' proto sa snáď nebudem spolem hněvat. Ved' já sem ho, velebný pane, oslobo-díl. Přídu k vám do kuchyně a on, chudáček, tak v téj trubě naříkál a fňučál, že sem si pravíl: No, pomožu ti, šak si také tvor boží. Chtél bych vědět, keré nemehlo ta sem zavřelo. No, tož sem ho vyněsl za stodolu do jateliny. No, vidiš, micáčku, šak ty sa na čerstvém luftě spamatuješ! A bylo to, velebný pane, pravda. Po chvíli zdvihl on sa na nožky, otřepál sa a hybaj ten tam pryč, do pola. A já sem si, dívaja sa za ním, pravíl: Chudáčku, možné, že sa budú pan farář se mnú aj vadit, ale nechsi. Potem istoistě budú mět radost, až ím povím, jak sem ta oslobodil.”

A býl ten Jura ponájvěc myslí veseléj. Matka jeho, Veruna, byla by ho ráda oženila. Lebo byli v bídě sami dvá. A tož jednúc přišla k ním na náščevu Stázka – cigánka z Bojkovic. Věřte, ludé, to bylo kus pěknéj roby. Na moj milú, také enom maléré malujú na obraze. Vlasiska kučeravé, černé až modré. Oči jak iskry, a dyž sa zasmíla, náá, až zadní stoličky í byly vidět. Bilučinké jak padlý sněh.

Tož stará Veruna nic ináč, než že si ju mosí Jura vzít. V bídě bylo všecko hned pokludené, tufarové hrnečky naglančené a Veruna vařila samé maškrtné věci. Nájvěc lokše. Nakúpila múky a vařila ich extra pod polévkou. Praúvala, že sa do nich nemosí nic dat, enom dobře vymísit.

A tož dycky, sedňa si na skládeček pod bídú a vyhrňa sukňu, mísla na kytě tístko, až sa na ném puchýř-

ky dělaly. Jurovi šmakovalo, Stázce také a stará Veruna už měla na kytě mozol jak podešvicu, veliký, tvrdý.

Milú Stázku už ani Jura ani stará Veruna nechtěli pustit do Bojkovic.

Potkál ich dysi pan farář. Vadil sa s něma, co že je to za pořádek, tak nezezdaní spolem žit. Ale Jura aj Stázka sa spírali, že oni nic, že sú čistí jak lilijum, ale že sa naozaj chcú zebrat.

„Tož dobře, přidte, já vás zezdám. Nechcu, abyste měli zdávku po cigánsky.“

A aj sa stalo. Veruna zezvala cigány ze široka, z daleka a věřte lebo né, svad'bili sa věc jak týdeň. A kmocháčci z obuch stran tam dočkali aj křtin, lebo malúša sa Stázce narodilo za štyry a pú měsíca potem. Dyž bylo po křtu, povidá pan farář Jurovi: „Néjsi ty, synku, podarebně cigán. Dyž sas žéníl, dušovál sas, že ste se Stázku obá jak lilijum čistí. A včil, za štyry a pú měsíca, už křtíte.“

„No ja, velebný pane, šak enem počítajte, je to dobře. Já su se Stázku štyry a pú měsíca, ona se mnú také. Dohromady je to přeca tych devět!“

Dyž šli mladé rodiče dom, povidá Jura Stázce: „Víš, ten velebný pán, školy majú, učení sú, kázat umíja, ale takú hlúpotu si spočítat neumíja!“

BYLI SME ZE STRÝCEM HORÁLKOVÝM V ZÁVRŠÍ NA BÁLE

Bylo to tak koncem února. Bylo bez sněhu tedy, ale potem sa ho šak ešte namésto dost. Býl čtvrtok. Chtěla sem si upratat trochu v chalupě. Než v téj sa rozletíja dveři a strýc hned ve dveřoch: „Tetěnko, víte-i už, v sobotu je bál v Závrši, v Nedašově. Oblečte sa, půjdeme. Pojedeme tým vlakem o pú šesté. V Návojném vysedneme a do Nedašova už není daleko.“ No, mně sa moc nechtělo, než potem si povídám: Šak ich tam samé nepustím, dyž sme uvyklí spolem všady chodit, a tož sem zvolila. Strýc Horálíkovi měli radosť, těšili sa, a že s nami půjde aj Ludva Šerákuj, pravíja.

Dóbře. V sobotu, nastroja sa do kroja, idu na nádraží. Nigde nigdo. Ani strýca Horálíkového ani strýca Šerákového. Chodím tak po tem nádraží, vyhýbam sa luďom a v téj čuju, jak si dvá chlapi vyprávajú: „Synku, bylo ně zima, býl sem sa zahřít. V hospodě ně Horálík, krajčíř, poručil...“ No, už sem nečekala. Idu do hospody u nádraží a už vidím oba svoje svaté, jak si štrngajú na zdraví a každý z nich rozzárený jak na plně měsíc.

Povidám, aby už šli, že už to pojede. Než oni, že né, enom abych šla a vartovala. Že sa ím nechce venku zmrzat. Tož sem šla. Dyž sem už ale viděla vlak od Poteče jet, tož sem utěkala pro ty svoje dva kmocháčky.

Ale strýc Horálíkovi mjeli prám rozrečované. Stalo kolevá nich plno ludí, strýc vypráviali, ludé sa smíli, a že nebylo ešte dovyprávjané, mosél aj vlak počkat. Ved' sem toho pana konduktéra hrubě prosila, aby ich neodjíždál. Nakonec sme sa ščasno všeci tře usádlili ve vlaku a jeli sme.

Bylo už na mrkání, dyž vyleza v Návojném z vlaku, dali sme sa cestú k Nedašovu. Bylo přitrunuté, měsíček začínal vychodit a zamrzlé kalužinky sa tak enom ligotaly. Strýc si začali zpívat pro sebe jakúsi pěśničku, co sa naučili, dyž byli na vojně desí až v Hercegovině, a potem pravíja: „Tetěnko, dávajte pozor, tam, co sa to ligoce,“ a v téj přešli přede mná, „tam nestúpajte. To je kalužina, mohlo by vás to...“ A v téj cáb do takové luže, že ňa ofíkli od hlavy až k patě.

Ale tož, že to nic. Že abych nebyla nabrčaná, že oni majú v Návojném kohosi známého, že sa tam opucuju. Ale já sem byla v duchu na strýca napálená. Než, strýc sa smíli. Pravím ím, co že je ím tak hrubě k smíchu, či to, že ňa ofíkli? Ale že né, že oni sa dycky smějú, dyž idú do kopečka. Strýc Šerákuj pravili, že co je na tom k smíchu? „No,“ obraťa sa k něm, Horálíkovi pravíja: „Ved' potem půjdu z kopečka, to sa půjde lepší a už sa tom včil směju, lebo sa na to těším.“ Ale já sem věděla, že ňa strýc chcú enom tak uchařkat, abych nebyla napálená.

Přišli sme do Návojněho. Já sem si tam nemohla kroj opucovat u jednoho známého, ale v každém chalupě. Protože sme sa staovali v každém čísle. Tady byli strýcoví známí, u týchte byli dysi na svad'bě, tam ím dali míšek krájanek, toťkaj sa moseli ít poptat, jak je dědáčkovi, a tož tak sme chodili pomály od čísla k číslu a na bál sme přišli, dyž už byla pomály volénka.

Je pravda, tam sme sa pomjeli dobře a nic sa takového nestalo, co by stálo za řeč. Než na zpáteční cestě strýc mjeli takú dobrú náladu, že dyby procesiu potkali, to by s každým extra řečnovali.

V Návojném sme chytili poslední ešče vlak. Lebo to býl první? To už nevím, lebo bylo moc hodin, lebo málo. Na lavečce, lebo tam není nádraží, sedeli dva vojáci. Strýc, uhlédňa ich, hned' k ním a hned', de jedú, a dyž učuli, že do Olomúca, tož hned', že strýc tam také majú syna na výjně a že aby ho pozdrovali, že on je taký urostený, kučeravych vlasí. Nevím, jak dílo by ty vojáky tak rozesmívali, dyby nebyla přijela už motorka.

Šak sme si ich usadili ze strýcem Šerákovým pěknou mezi sebe, lebo oni hned' majú a hned' nájdú všady kohosi známého. Nebylo nám to nic platné.

Naprotivá nám na sedadle sedél jakýsi mladíček a strýc hned' sa s ním vítal:

„Oh, vitaj, synku, vitaj. Býls doma?“

„Ano, strýčku, býl. A vy ste ďa poznali?“

„No, jagby né – a co dělajú tatíček?“

„Ja, šak tatíček už nežijú.“

„Ja, ja, vidiš, zapomrel sem, a mamčka?“

„No... Ti přeca už před tatíčkem...“

„No, bóže, šak vím, veď to byla tedy hrúza!“

„Ale tož... Šak sa netrápili, byli v minútce...“

„Tak to má byt. Naraz a zrazu, netrápit sa. A co je nového tam u vás, v Blnici?“

„Já sem tam nebýl, býl sem u staříčka.“

„Ale jezdíš do Blnice?!“

„Nejezdím, dyž tam nikoho nemáme.“

„A dědáček ešče bačujú?“

„Néé, oni nebačovali, oni nigdy neměli ovce.“

„No, já vím, šak já si jich dobře pamatuju. Ved' já sem sa k ním nachodil. Hodný člověk, enom co je pravda. Bože, ti sa natesknili neco po baběnce.“

„Šak baběnka sú ešče na světě...“

Já nevím, jak dílo by sa ti dvá byli bavili. Nemohli sa zhodnúť. Naščestí sme už byli před Klobúkami. Tož, strýc sa s chlapcem lúčila a v té sa na nás podívajú a pravíja: „No, znáte-i ho, nepoznáváte? Ved' je to Šuchmúj, co jeho otec bývál u nás...“

Ale ogar ím skočil do řeči a préj: „Ale néé, strýčku, já nejsu Šuchmúj, ale vás sem hned' poznál. Vy ste Matyjášovi z Klobúk.“

LIBUŠE SUŠILOVÁ (1908-1986), na Valašskokloboucku známá jako „tetička Sušilová“. Od konce 40. let 20. století se podílela na činnosti kolem valašskoklobouckého muzea. Zabývala se studiem lidových krojů, výšivky, výročních obyčejů a obřadů, lidové stravy, písni, tanců, dětských her a také lidové slovesnosti. Její vyprávění O tom, jak vyhořely Klobúky a Zábíjačka otisklo v roce 2004 také Psí víno (číslo 30). V roce 2010 vyšla jako první svazek edice Laterňa její stěžejní práce Klobucký rok. V Herberku publikovaná vyprávění pocházejí z knihy Sušilová, Libuše - Fojtík, František: Sobotěnka. Městské muzeum Valašské Klobouky a Muzejní společnost ve Valašských Kloboukách, Valašské Klobouky 2012. ISBN 978-80-905408-0-4

Jaroslav,

Poříz
8. řáří 1968

jsem v Pořízu, nemám co povídjet, ale něco mohu dělat. Vím, že to pro tebe bude nečekané, ale jsem blázen, nemám co, ale němu jak – nejsou kouzlení doráni, nemohu ti nic víc říct, jsem to, že jsem namilovan a že jsem ještě na vás láškon. Nemám co dělat v mé galici, mořím se vše uspořádat a jak uvidím rida cesta skočit, // cosi!! Prosím Tě piš, že ma mě zaučíte, Pardon, Těž jdušce a všechno co je mě mě rád.

Matyš – mužko
naší mléčné rodiny hráč

P.S. Teuto dojde poslat v jednom komodou co se vrátí Olomouc
piš na adresu

Mademoiselle
Henriette LEWIS (pour Frau Theimer)
15 rue LAKANAL
PARIS 15e – FRANCE

Paris 20. rán
1968
RUE DU TOT

Jaroslav,

děkuji mužiokráte za dojíz. Jsem
vratím v Paříži, kde otiči budu studovat
na „Bo hazardní škole“ – nevím však
jak to dojde, jinak jsem se tu seškal
s Michel Ragonem a jinými nějakými
blázničkami Japonci, mám rád svou
trojici kopec hradisko, ale mám
je jedna matematikou 220 milionů a tak
12 milionů

nic jiného mne nevadí, z tím pak
málem tě bude halhalovat a sestavovat,
jiné novice, nevím rda budu zfestiválů
neví, vánocce jsem především mám
na výbavou, v lodi už jsem se vše
zanechal možnosti. Zlil jsem Henriette
za tebe, ale neměl jsem taky rád.

Z denah děda přijel na mnoho hodin jsem
mě dne Hraběnky de Vallois, když mi podal ruku
mě sehnal graci v COLMARU (jmenoval tam
je ALSASKO a tam se mluví německy a zdenek
neměl ani pojmon Francouzky, před třídou
odjel a dnes jsem došel dojíz, že děla MYČKY
ale rázově jí sehnal k jít, nejake plakat
na „OLEJ“ – on se nervozuje.

Já jsem odjel s kartáčem na raby
a kváili – tot vše.

Piš a rozeplíš – nemohu ti vratím přát ja Tote
na mne dojíz – nejdete
Podzimy rodinec (jíž jde a malem) – Váš Jaroslav.

KAM CHODÍ SNY SPÁT?

Někdo vyšel z domu
a uklouzl na zmrzacích
Někdo došel až na rozcestí
a od té doby se o něm nic neví
Někdo se dal na politiku
a někdo raději zůstal doma
vytáhl ze sklepa zaprášené angličáky
a posílá je napříč okrovým linoleem
jako v dobách
kdy Dakar ještě trefil do Dakaru

PERSPEKTIVY

Konečně je to možná věc
že ještě něčím budu
Přece pořád nejsem tak starý
abych to nemohl dotáhnout
na úspěšného autora
Naučím se brzy vstávat
mluvit anglicky
a jíst přiborem
Budu objíždět besedy
a nacvičovat působivé grimasy
každý rok vydám novou knihu
plnou starých myšlenek
abych nemátl recenzenty
Přestanu ztrácat čas
s méně úspěšnými kolegy
a budou na mě žárlit
všichni partneři bohemistek
budu poskytovat rozhovory
plné otřepaných bonmotů
a citátů z Blanchota
budu podepisovat ty správné petice
a závidět silikonovým analfabetkám
prostor v hlavním vysílacím čase
zakážu publikovat své prvotiny
aby na mě náhodou něco neprasklo
zkrátka by se ze mě ještě pořád
mohl stát hrozný pitomec

Nebýt onoho poslání
o němž se nesmím blíže šířit
ani před tebou
nemířil bych ke stověžatému městu
krajinou ve které sešeří
ve vlaku se nesvítí ani netopí
z druhého konce zaznívá opilý zpěv
šustáky se čtyřmi pruhý
jsou tu kdovíproč nařízeny zákonem
za oknem ostnaté dráty okolo továren
a kostely obydlené toulavými psy
na zastávce z jejíhož názvu
si pamatuji jen množství háčků a čárek
přistoupila rodinka bez krků
blízkost lidských sídel lze odhadnout
jen podle hákových křížů na ohradách
tak mohu psát jen o tom sněhu za okny
a o čekání

TEORIE SUPERSTRUN

Na místě polí
Pro které kdysi sedláci
Až na nože a za hrob
Stojí dnes skladiště
Čehosi z Hongkongu
Polovina kopce zmizela
Bude tam prý dálnice
Hlína a šedá kůra mozková
V pelyňku za studnou
Stranou patricijských hrobek
Nabídlyskaných jak psí kulky
Hrbolky po těch
Kteří už život nemohli unést
A neměli nárok ani na ten kříž
Zato dneska
Marilyn Monroe
Kurt Cobain
Rafał Wojaczek
Idoly potomků těch bohabojných
Co nosí dreyd a žerou lysohlávky
Dnes musíte si sáhnout na život
Abyste měli ten největší pomník
Ve fabrice místo nás Ukrajinci
V televizi místo Boha celebrity
A z pípy zvolna odkapává

NA ZIMU

po řece na bruslích
pod šípky čaj a boty
na šmirgl tmy napad sníh
a sen černobílé fotí

rohlík a sýrjabko
ze dveří parku voní rum
na chodníku je hladko
do nebe letí dům

hausbót kapitána Flinta
zamrzá u břehu postele
v chodbě se blyští flinta

z obrázku černého jak v kostele
srnec padá a pes slintá
mlýnek kávu i sen semele

STEH

hlas ještě zpívá
tiše jako padá sníh
měsíc jak v almaře v olověných oblacích

v kamnech hučí
u Guermantů se obracejí stránky
k srdci schoulenému v křesle
se lepí jako klíč

lednička tiše bručí
spánek už mi dlaní hladí spánky
ještě dvě stránky ještě tři
než mi hlava klesne
přiložit a snít

ráno z okna okem mžik
už dosněžilo
a všude všude sníh

LEDEN NA VSI

v obálce ve schránce
ustřížený cop

v nose rýmy
v ruce čaj ze zimy
za oknem bílá tma

ze psa pár stop
ve stráni nad cestou
na sněhu saze jsou

ponožku látá má milá má
v obálce ve schránce
ustřížený cop

U BUDYHO

řeka šplouchá houstne dým
a ty Odetto z Prousta
jsi tu sama? anebo s kým?
tma je různá stejná gusta

ta tma šplouchá stoupá kouř
chutě úzké na propust
prkno praská budehouř
fernet vzlíná ze dna úst

poesie se zalacino svléká
psi se třou o stůl
a houstne dým šplouchá řeka

u jesliček oslík a vůl
a v nich po Dítěti deka
do Egypta! z lampy stéká sůl

KURZIVA

lišky na vinici
měsíc v kašně spící

Běžinova luka
utonulý na ně tuká

Monteverdi – *absolutorium* jantaru
tak už otevři tu jarmaru:

tu ve které máš srdce
tak vlož už do ní ruce:

do mléka hvězd u kormidla
v hodinách krouplo: zítra?

ne... nikdy... lišky na vinici
rezavý traktor v kašně – lžící

ukrajuje sloku: lub světa
ke kometě Krále vzlétá

ŠÁTEK

vždycky něco máš
proti mně
vždycky je to snář

prosímte?

no jistě: ten šátek z Palestiny
modrý jako vařič
stíny stíhy
a kaddiš

už je to tak: plamínek plynu
modrý světlejší než šátek
noc a sníh

no tak prosímte
prosímte prosím
anebo naopak
zřít ostří té kosy
co drobné nechce brát

počkej:
ten šátek z Palestiny
modrý jako sníh

NOC

zavří oči:
majoránka česnek
spánek je kočí
co se do čistého převlék

na cestu k očím
k šafránu a kmínu
švarný jak všichni kočí
co vjíždí pod peřinu

a tam svoje koně točí
a vozem hrčí po cestách spánku
štěrkem loukou pak na obočí
počkej: obrať další stránku

máta douška mateří
a čas se ztratí vrátí
lžička cinká čaj a med už voní
a jak tiší andělé stojí ve dveřích

PO TŘECH KRÁLÍCH

světlo baterky
žlukne v závějích
krupe to
jak střepy z sklenek

krupe to
ruce studené jak sníh
jak šperky
na tmu se nalepí

nad lesem hvězdy
na potoce led
nejsem tu jste vy
z dechu mrazu svět

nejsem tu jste vy
světlo baterky
žlukne v závějích
ničí zvoní smích
vítr sviští studí sníh

PLÁŇ

ta pláň se sbíhá líbá sníh
jak červ v ní kočár
hryže štěrk v umrzlých kolejích

a padá to padá to pořád
na popraskaných rtech se třptytí líh
a ve vnitřnostech svítí požár

žaludek bolí praskají kusy ledu
čert sype z kýble na nebe mour
ruce už mrznou i v teplém plédu
strašně to vane z obzoru d'our

ach bejt tak u kamen žhnoucích rour
v baráčku u ruky čaj a rum
ale je led a je láska a je kouř
a je pláň a je daleko k sousedům

PÁTEČNÍ

vinice v kufru
krejčovství v misce z proutí
celá pohoří tuku
a úsměv který nezarmoutí

s tím obchodním cestujícím snu
není lehké vyjít – ze dveří
v noci pak dlouho neusnu
a na vinici v kufru sněží peří

krejčí jehlou píchá
a z tuku... pst! buď už zticha!

PETR MOTÝL (narozen 26. srpna 1964 v Klatovech) je spisovatel, literární a výtvarný kritik, pracuje jako kustod v Národní galerii Praha. Píše básnické sbírky (Šílený Fridrich, Lahve z ubytovny, Kam chodí uhlí spát), prózy (Spratek a krásná Danuše, Každý svojí rybičkou) a divadelní hry (Poklad na blatech). Překládá z polštiny (Rafał Wojaczek, Andrzej Bursa). Ukázky jsou z rukopisné sbírky nazvané Sníh.

LUHAČOVICKEM

26. BŘEZEN 2011, sobota – na Brankách
mermomocí... vydýchat se... mezi břízami
Bílý kříž... po západu slunce... U hrušky...
červánky... růžovočervené...
ruodozlaté... zlatorůžové... růžovočerné...
U hrušky... u Bílého kříže... v Luhačovicích
to všechno začalo... dětství – dost často
to funguje – jsi na celý život Luhačovjanem?

28. BŘEZEN 2011, pondělí – vycházka
na hřbitov... sociální fobie z tolika mrtvých
Luhačovjanů! V Kladné Žilín... dům č. 59;
ve dvojici... kdo sedí na dobytí ohradě
končin nad Kladnou Žilín, je na tom nejlépe;
párek volavek v trsech trav...

29. BŘEZEN 2011, úterý – vycházka
Bílou čtvrtí... Pražskou čtvrtí... okolo
vily Valašky (exteriér švestkově modrý,
interiér pomněnkově modrý pro básnířku
Simonettu Buonaccini) – jde
ulicí Antonína Václavíka, kdo se bojí vejít
dovnitř! Okolo Obětové... odúzkostňovací
okruh Dušana Jurkoviče... horní cesty
dýchací! Modrooččina modlitba (agitka)
za topolová stromořadí... za trnkové křoví
u cestisk... za vrbové a olšové břehy...
za vysoký jalovec...!

30. BŘEZEN 2011, středa – vycházka
po trase Bílý kříž... Kladná Žilín...
Petrůvka... Olejníkova chata... Jéští...
jména důvěrná od dětství... Červený kříž:
spontánní zotavení... z pesimismu...
resp. z optimismu... odvrhni! Opovrhni!
Nekolaboruj
s těmi, kteří nepolitují pokácený strom,
zřezaný – utlučený a umlácený...
dub, který stěží obejmeme s Modroočkou:
ve dvojici... sezení na ohradě s výhledem
na končiny u Kladné Žilín...

CESTOU KOCOURA MIKEŠE

V zimě, v létě... nejvíc na sobotu a na neděli
se poslouchá předpověď počasí... na místě
přeháňky...
deštivo... jaké je počasí, takové si přejí...
na mapě malých vesnic: severním
směrem je – na hůrce – vesnice Klokočná:
vynález výletů Ladovým krajem!

Vynález Cesty kocoura Mikeše! V botách...
hlína... pohorská... no tohle: doterná muška...
něco se mihlo v kroví...
a svačí se, jak už to na výletech bývá: na návsi
pod lipami – panečku, posedět se tu vyplatilo,
v Klokočné... kde se posvačí, není jedno;
smířit se se světem... nejvíc v sobotu a v neděli.

Bezmapí... rozcestí proticest...
podmínky pro neschůdnost jsou optimální...
hrboly pod nohami... klacík... kaluž
v rozbahněné kolejí od traktoru...
Cestou kocoura Mikeše... nevíš-li kudy kam,
jít... kilometry a kilometry
nesetkám se s těmi, s nimiž se nechci setkat...
výletnictví je mým opravdovým zaměstnáním!

Jiří Dynka. Narozen 4. 10. 1959 v Luhačovicích, žije v Praze. Vydal sbírky: Minimální okolí mrazicího boxu (*Větrné mlýny*, 1997), wrong! (*Petrov*, 1998), líviový lenkový (*Klokočí a Knihovna J. Drdy*, 2000), Sussex Superstar (*Petrov*, 2002), Tamponáda (*Druhé město*, 2006), naučná stezka olšanské hřbitovy (*Větrné mlýny*, 2010).

Jaroslav

Paříž 29. září
1968

Odejduji na dojízdy po městě až dojízdy
do domova a pak po Česku a Praze,
pojedou jsem Ti z Francie dojízdy někam
někam dál, ale snadano.

Jaroslav Tě dojízdy mě rozáčet
do zpádanečko listů močko hráváček
podruhé, ale vinnou jsem si, že je
tu také podruhé stejně kouzlo, remesly
vomí jiným pořádají.

Tu jsem nevrábu, věděl jsem
na druhém slzyčku na Tomášovickém
reprezále včas mě, když všechny
odjedou, nejdříve se vrátil Těšín
na tu, až za mnoho přijedeš, čemuž
věnu a co se musí stát, jestli budeš
mě chtít dělat a bude si říkat do parády
na jardi. Těším se malému chci houpat
psa co sám koupil blázon, mě jsem si kdo
vzhledem, ale ratí se nemám jenže
jemné, ale snad budeš. Chtěl bych
žít těžké těžké mládat nejakeho radost,
ale ratí se nemohu.

Mi jsem za tebe řeckl v mase moderního
města v ateliéru Brancusiho jsem si
vysněl na naše školní leta, snad
nejlépe nejvýznamnější.

Ahoj na, že dojedou řekl, že
si nechám poslat brondu a Architekta
a neděli co neděli bude vystavovat, kdežto
relo - nepře "a běžet a brondu a spívat
Láška měně pro hrdělo vola".

" Zdeňek (Pěda) mi rátem vysal
měl všechno, já rátem nainštěduji
jen to, abych mohl realizovat mě
přítomné my. V metru jsem letmo
pothal Hlavatého, který řekl na Etelku
a říkal ještě Tu můžu vidět a říct
mou jednu do Ostravy.

Zivot něde nemusí manda,
musí se představit, že něde mám
bratřecího na ruky a houle
mužů o baroku architektury
pero a fuz - fot vše.

Býdlim nadále u braběch de Valloriz
až do 15. října - pak nevím kde být
zložim, ale snad se ruse něco najde.

Raduj se z jistoty, někdy propadne
mužem a tím - vám jen jedno,
že člověk musí být sileňe silný,
aby vydřel, nemůže tak jednoduše,
v Olomouci máma ateliér i být rde
nic a jakmile se načes obličeji
to mohou ještě strašné.

Svet je tak jistomej i rdej, ale
atmosféra je rde - bud' níplna hnilota,
anebo což čistota, ale čím větší kroja
může tím víc se zará.

Jarodové prosím tě o jedno, když
tvoje tařata ořelel ne chladať větrací
pro mě - mohl bys mi je poslat,
na čas bych napsal matce a ti
fotoplasti. Je to rde strošně dráhe
a když budu ne říkale, nedají mi
tam nic jen dřevo - mít to
a moží - nejdéle - lito, nebudu
se mohit.

Psal jsem tě marně, aby mi něco
poslala, ale ona nemá, proto spousta
mých dřád je mísena a nemám
co se z nich dělat vybrat.

Pozdrav Maturce
a celé tvé rodinice
a mialenou
a Tobě
Vářa Ivan

NÁLEZY V ILUZI

Slané moře tisíce let!
Tak dlouho i já v sobě
nosím Tebe – Cizí Ženo

nejen v kraji pod Pálavou
hladím Tvoji klíční kost
s pravěkými lovci

s pravěkými sochaři Venuší
modeluji Tvoje tělo dlaněmi

s římskými legionáři
se Tě snažím s vínem pít
v sirných lázních jejich tábora
kde se mi úspěšně bráníš

chci Tě neustále nalézat
v iluzích

Žijeme v iluzi. Ve světě, který je už víc virtuální než skutečný. Poslední hřebíček do naděje, že tomu tak není, mi zasadila Cizí Žena.

To už pak jeden ani netuší, jak dál. Už nevím, co je pravda a co nám jen někdo předstírá. Žil jsem a žiji ve lži a hledat nemá smysl.

Ale pak jsem zjistil, že nejlepší pro pochopení všeho je zeptat se třeba nového hosta kavárny, který právě přišel dovnitř, jaké že je venku počasí. „Počkej, podívám se do mobilu, mám tam aplikaci, a ta mně ukáže, jestli náhodou neprší“.

A tak jsem se rozhodl hrůzou na iluze přijmout a ve světě iluzí zůstat.

Zavřel jsem oči (nebo je otevřel?) a byl jsem v Porubě. V mé oblíbeném Antikvariátě v suterénu jsem se prohraboval knihami a vyskočila na mne útlá knížečka plná poezie Mladá Morava – Sborník prací nejmladších. Vyšla v měsíci říjnu 1940 nákladem a tiskem Globusu v Brně. Okouzlila mne už úvodní poznámka, ne kvůli Mladému Národnímu souručenství na Moravě, ale že literárně tvořivá práce je tvrdá, mnohem tvrdší práce, než si mladý člověk dovede představit. A když jsem si přečetl, že starý děda chytá ryby, protože svět je klam, těch dvacet korun českých jsem neváhal investovat. 100 nejlepších moravských básní a básníků roku 1940 to asi nebylo. Ale rusálky, musy a vodní hladiny mají v mé světě snů a iluzí svoje místo.

FRANTIŠEK HORKA

P. S. Tomáš Lotocki mi snad promine, že se mi líbily hlavně básně od vody. Jestli tedy vůbec existuje.

ÚVODNÍ POZNÁMKA

Máte před sebou sborník prací, vybraných z literární soutěže „Mladé Moravy“, orgánu Mladého Národního souručenství na Moravě. Soutěž sama sledovala především cíl podchytit tvořivý zájem nejmladších, sborník pak podat alespoň v hlavních rysech obraz onoho literárně tvořivého snažení. Sborník není a nechce být programovým či proklamačním almanachem, nýbrž pouhým souborem prací, které si snad přece jen zasluhují určité pozornosti naší kulturní veřejnosti. Účastníkům soutěže má být zrcadlem a poučením.

Pořadatelé soutěže dali nejmladším příležitost a umožnili jejich první kroky. Byli si vědomi své odpovědnosti k veřejnosti i účastníkům samým. Pro soutěžící, kteří jsou většinou středoškolskými studenty, znamená jejich účast v soutěži a případné zastoupení ve sborníku ovšem odpovědnost největší. Mnozí z nich měli úspěch, některým se dostalo dokonce peněžitých cen a odměn. Nebyli posuzováni a souzeni jako t. zv. „zlatá mládež“. Jejich cesta je cestou práce, a literárně tvořivá práce je tvrdá, mnohem tvrdší práce, než si mladý člověk dovede představit. Bez přísné kritiky k sobě samému, bez úsilí nelze na této cestě dojít daleko!

Vlasti zdar!

Za redakci „Mladé Moravy“

VLADIMÍR SPURNÝ, DR. JAROSLAV SCHULZ

Jiří Sequens

VĚČNÝ VEČER

Temnice večera,
máš nehty zkrvaveny zápasem
a světlo hvězd, jež nosíš za pasem,
falešným hlasem marně lže: Věčnost.

Tys žalář milenců
s petlicí polibků nad ložem dní.
Bez vroucích lásek naděje poslední
umírá v područí červánků tvých.

Kročeje století,
římsami večerů měříte čas,
meteor zoufalých stmíváním zhas;
snad jenom dívky milují slůvko: Dnes.

Václav Pletka

RYBÁŘSKÁ

Čeřenem touhy lovíš v řece snění

Rybáři bláhový

Myslíš že rybky ve víly se změní

Ve stínu olšoví

Sníš o čaravném kouzlu černé tůně

Rybáři skrytých krás

Kde sedí Rusálka na zlatém trůně

A zelený má vlas

Sníš o rybách jež lidskou mluvu znají

Rybáři sváteční

Jež na laskavé slovo zabírají

Tak jako na třešni

Sníš o tom že jsou řeky v ráji

Rybáři blouznící

Až tě do věčných lovišť zavolají

Půjdeš tam s udicí

O. Horký

DETAIL

Na vyleštěném parketu rybníka

měsíc tančí s leknín své blues

a vodník pod pokličky hvězd své písni zamýká,

když s rusálkou odjíždí Malý vůz.

Ve stínech hudba dozněla, a ještě zní,

na podnos ticha spadly vlasy bílých Mus.

Já vím, že se vše rozední.

Až měsíc dotančí své blues.

Karel Javořický

RYBÁŘSKÁ IDYLA

Klikatě lučinou a lesem

k městu pospíchá Morava stříbrošedá.

Je krásně v tiché zátoce

a kol líbezný ptačí zpěv,

ta zřela tu i jejich praocte,

když z teplých krajů vraceli se zpět.

Zde mlčky po mnoho hodin sedí sám

stařičký děd. Na vodní hladinu hledí

a chvějící ruka svírá prut.

On ví, že svět je klam,

proto zde dlouhé hodiny sedí.

Tu prohne se prut

a jako bys blesk zřel

se kmitá stříbrná rybička.

Je jeho. Jen prokvetlý vous

se kol rtů hne

a zdá se, jako by tiše děl:

„Konečně jsi moje“,

a totéž zpívá na stromě pěnička.

Zas noří prut s červem

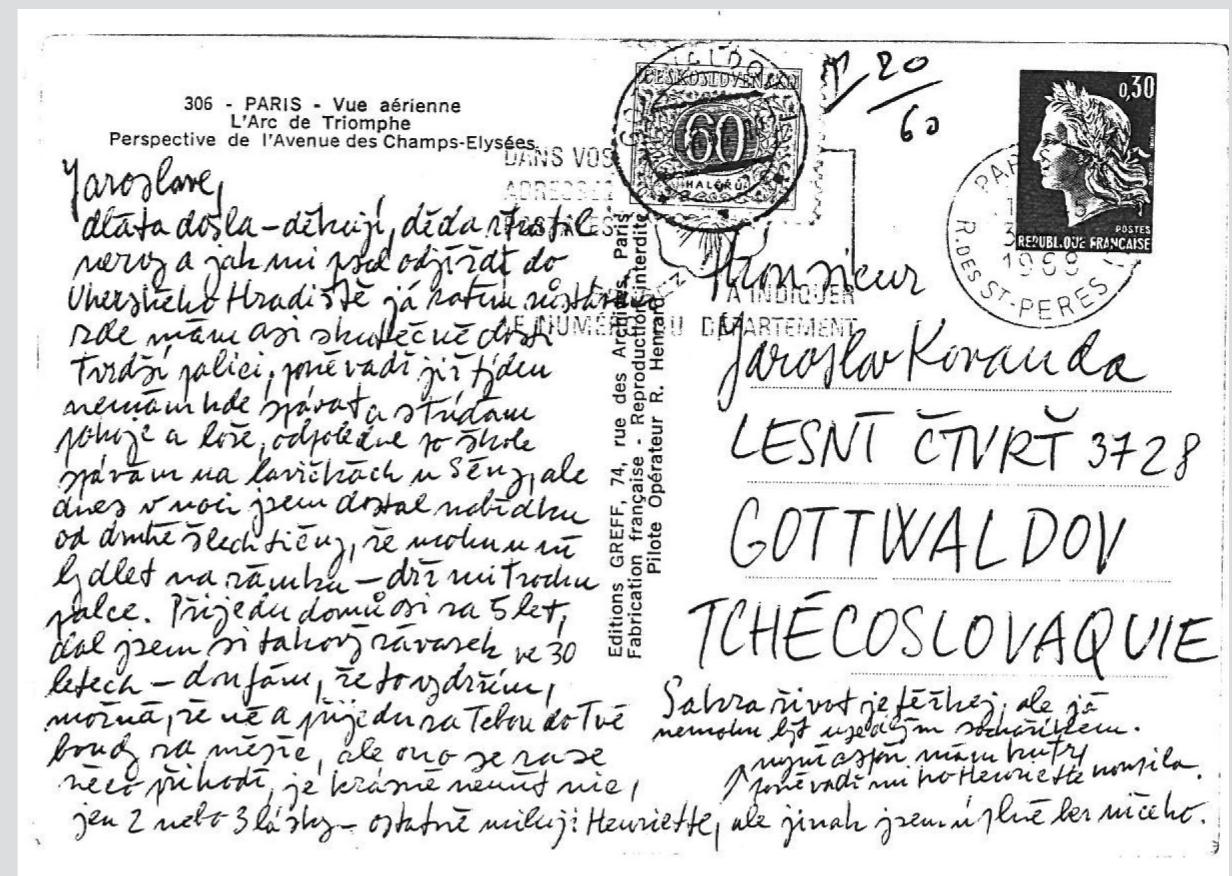
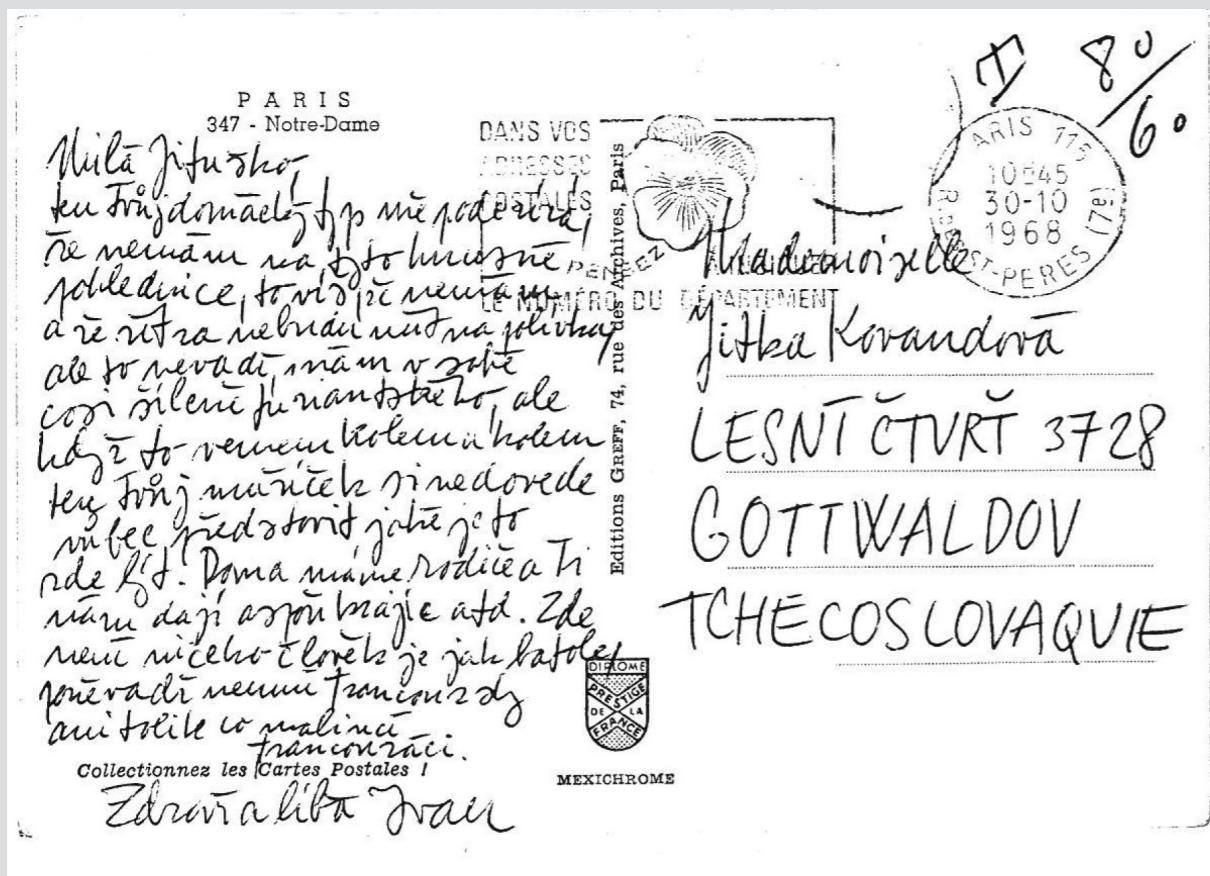
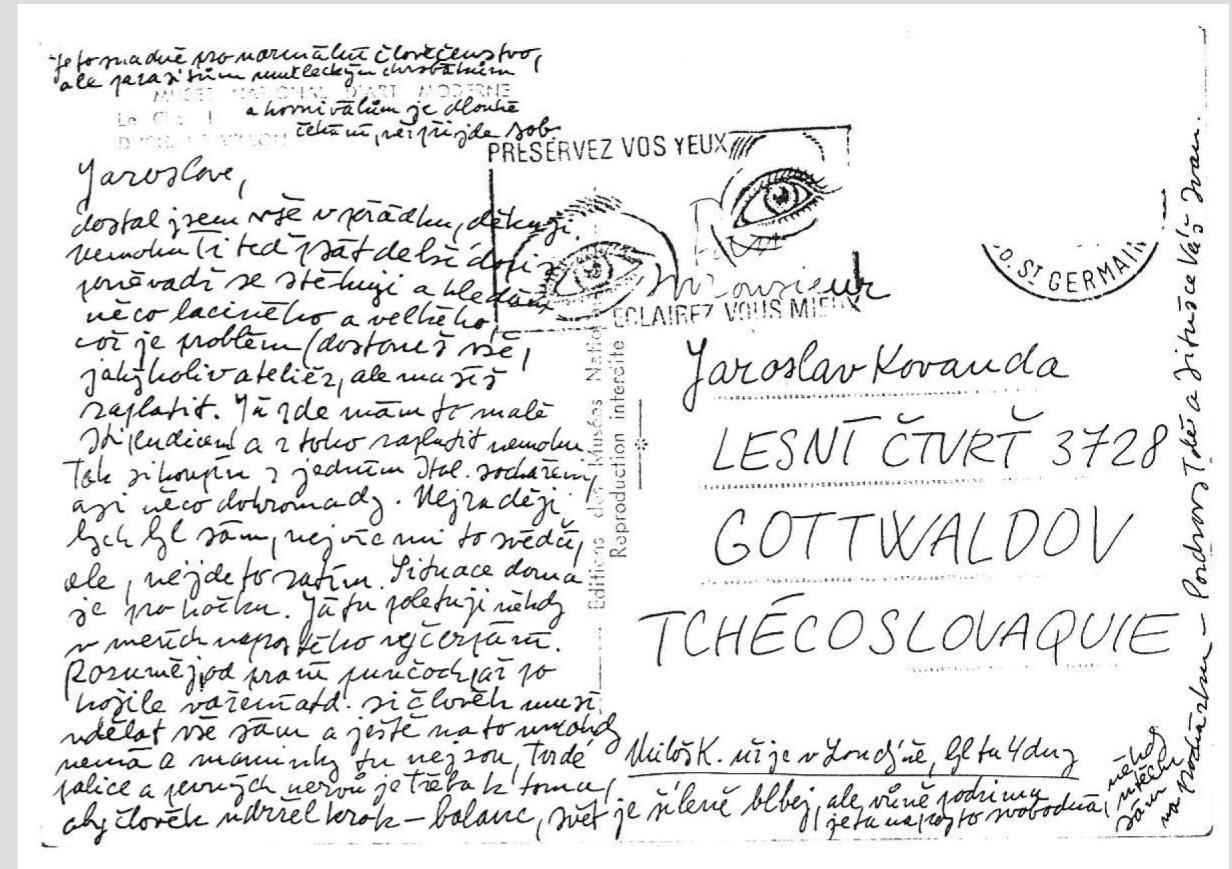
a skoro usíná - - -

Snad na své dětství

zde vzpomíná?

A vlnka za vlnkou běží dál.

Texty jsou převzaty ze Sborníku prací nejmladších Mladá Morava, říjen 1940, nákladem a tiskem Globusu v Brně.

MNOŽÁRNA

(Aleně)

proč se nerozmnožujeme
dělením
ale potupně s kádinkou
a ptákem v ruce
na hajzlu gynekologie
fakultní nemocnice?
křup
z kusu žebra holčička
papež prý by tomu požehnal!
lup
evička či anička
atakdál

ŠICÍ STROJ

(rodičům)

když něco proved řezala ho matka
otec přísný a spravedlivý jako bůh
nad věcí samou o sobě se rozšířil
ale skutek utek
to matka s tváří anděla se činila
gumovým šlauchem přes prdel
aby to sakra už věděl
zatímco popel z Astry se tiše snášel luftem
do trávníku pod balkonem
na kterém bůh s pohledem vraženým do nebe
němě zakuřoval nářek oběti
jeho trestem – o to horším
klečíval u šicího stroje
stroje nesčetného času
na hrachu zenu
aby doznal
jak se to dá... a děje se!
děti!

ZEDNÍK A MNEMOSYNÉ

(Šárce)

každé ráno je tu prý poprvé
aniž by barák kdy opustil
už ste tu někdy byla?
bezestrně se ptá terapeutky
pokaždé hrad z píska od základů
starej udělanej zedník
ruce lopaty
začíná

byla jsem tu včera
a vy jste stavěl do oblak
a zítra budete ještě výš
chápete?

kamarád václav mi dnes říkal
že sem tu už dlouho
a jen tušíš
nikdy nevíte co přijde
ani o co přicházíte
tak je to prej vlastně pořád
víte?
pořád

MOTÝL

(J. Dadákovy)

modrásek stříhnul křídly
a odletěl v zobáku rehka
stojíme se štopkou šnapsu
mlčky na zápraží
každá otázka je lehká

ZA ZRCADLO

(Alence)

v sukýnce bederce
a svetříku kol ramen
na lodičkách
proplovouá svým obrazem
štronzo v kontrapostu
pohled zpět
dá se odezírat to úsilí
zamrkat posté že dobrý...
ale nemám v tom malý prsa?
ptá se náhle odrazu
nahého v trní

WEIHNACHTSSTADT LUFT MACHT FREI

(J. Oličovi)

městský vzduch osvobozuje
vánoční punč čpí
do roka a do dne
náměstí je bezedné
...
ošálení maličtí
vlečení od stromu s hvězdou
velcí kouzlem sebeklamu
potvrdí že nikdy nelžou
...
ringem rynku čert obchází
tiskne ruce drápkem
mamonářkům v dnešní tísni
slíbí splnit každý sen
...
nakrm děvče párkem
mlaskavě se líbezte
láska vrší nenávisti
karma je dárkem o sobě
...
bohu pokoj dobré vůle
lidem slávu na výsostech
ráno ovšem je zas cizí
ukládáno běžně v kostech

KRYŤÁK

(R. Kouřilovi)

vrhají se do nedočkavých skoků
dvě neosmělené křičí
v plavkách zařízlé pičky
mezi lopatkama ochmýřený žlábek
pro příští polibek
v očích nahatá
berou se kol boků
chvějí se a čekají
mláðata
jak na smrt
řeklo by se
a mělo dopsat:
na hry života
života hříčky

ZAJNUNDCAJT 2012

(P. Štenglovi)

chlastem zpomaluje čas
říkal kozelka
a ten o tom má ánunk
prdlajs – čas objektivně vzato zrychluje
říká zouplna a taky mayové
je v tom binec
aby ne
kdo to má řešit?
tři kocoviny za tejden
můžou bejt k nepřežití
ale bytí?
ajnscvaj...
prej se máme těsit

Básně P. P. jsou z rukopisné sbírky Toulky loutky. Básně hospodské, věnované a jiné.

POSLEDNÍ SETMĚNÍ

Vlak drkocá ze strany na stranu,
hukot motoru a otřesy pražců,
cíím tu tmavou náruč,
jako když mne vítají brány cirkusu Osvětim.

30. ŘÍJNA

Milý deníčku, mám strach, že by mi chutnalo živé lidské maso.

ČERNÝ DĚŠŤ

Slzy mi rozpouští tmavou masku
a po krajině se plazí monstra.
Největší utrpení je ticho po bouři.

ZPOVĚĎ

Ďábel je singularita.
A ti, kteří velkohubě prohlašují,
že s ním obcovali,
nebyli ani na okraji toho obřího temného víru,
kde hoří berličky lidského poznání.
Byl jsem asi na druhém prstenci...
a dál to nešlo...

FORCE

Šel jsem středem ulice,
výlohy expodovaly
a průrva mezi domy se plnila
surovým zvukem tříštěného skla.
Tiše, bez patosu
jsem drtil stěny.
V důvěře, že lidé spoza nich vystoupí
a s lehkým úsměvem a nadějí v hlase prohlásí:
„Co to kurva bylo?!”

VZHŮRU

Nehty jsem nechal ve skále,
když mi zuby došly.
Lezu dál
jako šnek bez ulity,
kamení, ocas a měkká tkáň,
která žebrá o pozornost
jako ubohé hladové děcko.

JÍDLO

Po dni hladovění jsem se zakousnul do masa.
Jak mi pomalu postupovalo ze chrtánu do jícnu,
najednou jsem zjistil, že spolu souložíme.
„Skromná definice asijského bistra“
Pojídání o pejskovi a kočičce

TOMÁŠ ZABILANSKÝ (* 1983) – (nedo)studoval filmovou vědu a žurnalistiku na UP Olomouc. Scenárista a herec amatérských filmů (Noční jízda, Do tmy, Víra našich otců, Hvězda padá na hubu ad.). Publikoval v internetových filmových časopisech Fantomfilm a 25 fps, malé recenze na DVD novinky v A2. Momentálně píše pro vlastní facebookovou stránku „Black L“ a přidružený blog Black L says, kde se věnuje primárně filmové a hudební kritice. Společně s grafikem a kreslířem Tomášem Kopřívou připravuje komiks Signál.

Jarodárkuj

obrací jsem do řádu od tebe dojízdy
byla mi blázenovského telefonem, že na mě
čeká další, obec je dle dva Olomoučáci
domů, nevím oda ti doručí tento dopis
ale znam ahoj, když si řekl do Olomouce
domluv se Gürinem, aby si mohl dělat
na tradiční - rozumět, aby si mohl
výzvávat nejalyčícos u vás, tak
vložil na arch. Černou řku, aby nez
jela Smejkalala soudit co bylo
umluveno, nemohla. Ti nijak ale soudit
neřekl, že jsem bude v dojízdech ráda vratit.

Jívali nevím rda se rovnat, ale jestli
může instalovat v českých lesech tu
co již bylo, a vysokou jin dechem rde
vystavu, seru již na to říta počítat
ale a klesat ve vrch, taky se také leze,
ale v elementárních věcech ne, tudíž
a Decolor je trávaný nejde v návštěvě
roku - vým, že to mi neilustruje,
ale to by mohlo být mnohem nejjakou
obrušt, je zde vysoká slunce a jeho
výška je ne, ale výška jívali se zde
dýchá a pak těch vrchů nemá žádat.

Nem říká jednoduše, že cítíte lat, je to zdravotně jen pro silné nervy a třídě lebky, způsobuje lidem pláne a zedne do vlastního a jede ihned iluze do nesíluje svého.

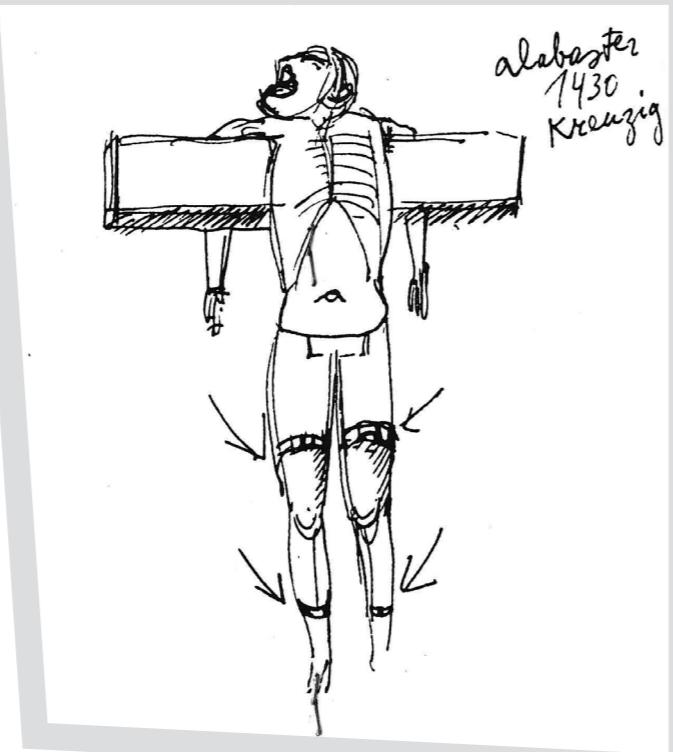
Májsem možné provést politické
a mít význam jí nevěřil, ale tráskat
policií lidem o sedm si nedá, občas
že radostechu lidem mělo do důsledku
neuvěřitelné a zod finto ný, že bych
že musel prohlásit za blbce,
což podrobněji mohu poradit u dekat.

Ypon ysa lidt rde cetera a tuncloay
re nre obbre dojade, meny sliu na
ff, hior si pofijent nemie re vniurom,
fo colnde, bordon jen upre nemie,
dalñ mani galace.

Užáv zobě dosti vstebuj,
ale i dosti smutnej, po přatelství
(nevěm na národ, kdo si se psal hohosí
velkého hohora naferad?

Ruzi - me
francore - me
nemce - me
auficion - me
atol. - me

Kohofedz milajete — we pride

Je to citátko, které pouívá
holohávání jeho, určitě se
má mít vliv a třeba právě dnešní
refinace.

Prestíže je zvláštně nafukovací
bránu pro tvého mateho, don't
že to dříve, otevřeli na
nafukování je, jde neopotřebou
tak výd do balonku obou rukou,
aby závry vyletěl - balonek se
nenárovnat, je frézína brána, ačkoliv
jistě zatahne coursey, tak
tři to přeloni!

Třem Třem a máme
žítuče a synkni
řednug Val's
z domu kdo druh

Têtes

Atelier Bd Arago

Yaroslav
a Ponížek Morkovice
nenámi jiný papír po moci, nežem zblížit
dnes jsem se konečně vydal koupit barevný, ale
nevzal jsem Tříjdopis, protože o mordu jde
to mi zůstalo v polici, takže to dostačuje
májí co chystá - dle hrajíku ostatels.
De l'âme.

Le mouvement de la terre contre la terre revenant sur elle, les parties frappées se déplacent peu.
L'eau frappée par l'eau fait des cercles autour du point d'impact; au loin, la voix dans l'air; plus loin encore, dans le feu; plus, l'esprit dans l'univers; mais étant fini, il n'atteint pas à l'infini.

Mám spousty práce, kterému se jak mnoho dnej
vše. Mám před výstavou v Párizi dosti
času na pro moji další existenci,
domalořádu mělrají, mě-katalog a galerie
Více fajto mu množí velkého města
dělá, kilometry a rády výdeleky.
Karmalová jsem osi leteckou obrně
tří slavných obrazů.

Přihlásené obě mívají vě
fotky. Ty dva jsou stární délejí ne
máme ani rok a půl.

PHOTOS : P. DOUCET
C. BOLTANSKI
C. THORSZ

a neutral peptide chain

LOVCOVY ZÁPISKY

BOLENI

Možná že tady jednou najdu i svůj jazyk:
mezi jejich pozerákovými zuby
v žernovech prastaré vášně –
dvě srdce z kamene
drtící těla ouklejek
na stříbrnou kaši

V jejich plachosti
s níž prchají před stínem vlaštovky
do candátích hlubin
V jejich ostřížím zraku
jímž si zálibně proměřují
rozpětí jepičích křídel
Tady všude hledám
i když můj nevidomý rod
už dávno zlomil všechny bílé hole:

*Tihle rusáci –
samá kost
Ať táhnou zpátky na východ
ta pakáž bělogvardějská*

Mordýři
a přece kapří bratři
slídící pod hladinou
v bílém rouše plotičí nevěsty –
klamou tělem
bezzubá ústa plná jateční krve

*Zabíjejí ocasem
tvrdí zhrzení lovci
když protahují háky s rybkami
před jejich výsměšnými zraky
A když se nad námi slitují?
Ani štičí zub!
Vzal jsem jenom rusáka pro kočku
trousíme na cestě k lahváči a televizi*

Ti největší
přes metr dlouzí
už nezaberou na nic
Vyplivnou z úst i moje slova
tiší než spánek ledňáčků
A přece jejich srdce stále tloučou
a v divokém rytmu lovců lebek
drtí tu skráně pomýlených hlav

A snad by mi přece zabrali
na čerstvě nastražený prst
kdybych skutečně pohrdání smrtí
zpečetil vlastní teplou krví

LOVCOVY ZÁPISKY

Sokolí spánek REM
Sny ty se ještě zdají

Dny želvím krunýřem
vnitřnosti obkládají

LOĎKA

Oblačno –
nahoře jenom dvě modrá oka
jako dva fleky skalice na šedé zdi
Teď na chvíli
zornička slunce v duhovce nebe aspoň nás prozáří...
Ano vím
nebude to na dlouho
co hmyzí tance lačných pstruhů roznítí ohně duhových her

Ano vím
umíráme na šedý zákal
ale ještě jednou slyšet to důvěrné
Vítáme vás pane rybáři
Ještě jednou vytáhnout okouna
na šidítka z blýskavého plechu
ještě jednou upéct jikry i mlíčí na modrém pekáči
místo houskové nádivky

Ještě jednou uvěřit
že se tam dole pod hladinou něco děje
a že tady nahoře se naše loďka kolébá
v uměřeném rytmu jediné ospalé jistoty –
že *Jsme*

JIKRY

*Chtěla bych mít děti
řekla
a už se neohlédla zpátky*

*Abych aspoň vykřičel: Bolím a žiju
řízl jsem do básně
jako do štíčího pajšlu*

*Místo pokání
chtěl jsem pak spočítat
všechny její žluté jikry*

*Ale trvalo to příliš dlouho
a z lepkavých kuliček
s tukovou kapénkou sebetrýzně*

*vylíhla se zase odkrvená slova
bezhlesá jako vyhojené chvíle
našeho nového zlhostejnění*

V NOCI NA DRAVCÍCH

I.

Dost směšně mihotavé rýmy
V červí díře po hvězdném červotoči
brzy posvíti mi
mléčné žárovky candátích očí:

Snad poklad bez obročí
rytíře v keratinovém hávu
Však marně v boji vítězíme
Jen ježek vydupe si slávu

II.

Blikavý plankton galaxií
Zrentgenované nebe
Srpské měsíce – háček ve střevech noci

*Záběr!
Nechej ho pořádně zažrat!
Sakra
takovej prcek a má to až v prdeli...*

Lesklý pláč v krystalech guaninu

Snad to rozchodí

Dítě co nosí pod srdcem mou vinu

KUMBÁL

Macešky
(pokud to vůbec byly ony
nevím
i kytky mně prý voní po mase)
kvetly u pavilonu lvů
kde jsme si tenkrát házeli zmrzlinou o to
kdo skočí pro korunu

A pak jsem ti řekl:
*I když mám jen svůj kumbál plný špíny
slibuji ti vyvařenou růži
ze dna zaprášené almary
neboť zrovna nebojím se skočit králem*

Ale tys už viděla
prach zařaný do okenního rámu
a ani nestačila říct:
*Raděj mi ji nepodávej
určitě se píchnu a zkamením*

A jenom to dítě
které s námi bylo už tenkrát
už u lvů
vykřiklo nadšením:
*Páni
koukej ten pavouk v rohu
Mám taky takovýho
Často ho krmím hovnovejma mouchama*

DĚTSTVÍ

Z úmoří řek
proti proudu tlačí
střechu vzpomínek
směšní pokrývači

Z úmoří řek
Tam odnikud
K pramenům paměti
K ruině z perníku

Rybář času Jiří Pištora

Básník a publicista **Jiří Pištora** (1932–1970) patří mezi nepřehlédnutelné, i když na mnoho let téměř zapomenuté osobnosti české poezie 60. let minulého století. Za svého života vydal básnické sbírky *Hodiny v řece* (1961) a *Země přibližných* (1965). Sbírka *Mezery* v paměti, soubor Pištorových veršů z pozůstalosti, vyšla nejprve v samizdatové edici *Petlice*, oficiálně pak mohla být publikována až po roce 1989. V roce 2011 vydalo Nakladatelství Host knihu *Básně a brundibásně obsahující kompletní Pištorovo básnické dílo, včetně sbírky poezie pro děti Brundibásně*.

Prakticky celá Pištorova básnická tvorba je prostoupena hledáním odpovědí na otázky po smyslu lidské existence a konkrétních i metafyzických jistot v plynutí času. Motivy ryb, které toto hledání provázejí, tu nemají meditativní, přírodně lyrickou funkci; ryba je Pištorovi spíše metaforou neuchopitelnosti, nepostihitelnosti, vytrženosti ze svého přirozeného prostředí – ryba v listí, ryba visící doma na zdi, ryba přejíždějící ciferník – a básník není vlastně nikým jiným než rybářem času („Kdyby tak lidé ruku / již se loučí, mohli pak třeba / nechat rybářům / ať na to chytají), rybářem nadále doufajícím („i s vlascem mezi zuby pořád víme, / co je to šírost naděje.“), ale přesto již dávno odsouzeným k nezdaru („A my to nezměníme, pstruzi v kamenech, / (...) křížácké vojsko tak jak tak / zůstane u svých ryb, / my ještě tak se mstít / za tyhle konce třpytkou“). Ryba žijící v řece je pak symbolem tohoto marného úsilí ve světě, v němž je nám zrelativizována i základní konvence jednoty času a prostoru: (*Hodiny v řece // pane, / viděl jsem pstruha přejet ciferník / a ukázat půl šesté... // Někdo tu utopil svůj čas (...) / a voda... / jako by měla něco s Einsteinem*). Pointou pak může být snad jen patetický výkřik, vedený zoufalou snahou po uchopení aspoň nějaké elementární jistoty ve světě plném necitelnosti, přetvářky a disharmonie („Jenomže člověk pořád není platejz, / přátelé“). Ryba však mlčí a básník může tuto pustou bezútečnost života překlenout snad jen přijmutím závazné, nedělitelné a nadčasové odpovědnosti „bez konce“ za básnické slovo a osud člověka ve vztahu k celému makrokosmu.

HODINY V ŘECE

Pane,
viděl jsem pstruha přejet ciferník
a ukázat půl šesté,
ale já vím, co vím:
Někdo tu utopil svůj čas.
Brousí tu třeba kolem roští
už dvě stě roků,

a voda,
voda to pořád bere do ruky,
jako by tomu rozuměla,
jako by měla něco s Einsteinem,

pane, teď vážně,
kolik ten chlap má,
když čas má v řece?

Napřáhnem kladivo
a jiskry, zvyklé na nás,
vyletí někdy o setinku dřív,
spusťte paži
a země, zvyklá na nás,
už napřed chystá z hlíny nový sval,
kterým nás jednou ponese,
člověk má s sebou tělo,
tělo má s sebou čas
a všechno to sem patří.

Ale ty hodiny v řece,
pane,
od toho radší dál.

Mají tu někde chlapa s věčností,
a věčnost, pane,
pendlovky chovat na semeno,
to přece může napadnout jen vodu.

(*Hodiny v řece*)

ZÁTIŠÍ S RYBOU

Karlu Tomáškovi

Byla tak placatá,
že snad i zaživa
mohla a svedla bydlet na stěně.
A jejím okem, jedním tlustým okem
bývalo vidět rovnou do moře.

A moře čekalo, to moře za obrazem,
mušle a trojstěžník a nůž.
A my se věšeli na uzdy oblakům,
počkejte, koně!

Počkejte, koně... Co bys neopustil
pro svoje moře? Jen ty roky,
jenom ty roky přijdou na jablko s klíčem
a ježka do bot,
ruku do žaludku,

zátiší s rybou u nás doma na zdi
visí si a visí.

Jenomže člověk pořád není platejz,
přátelé.

Člověk má obě oči zepředu
jen kvůli naději,

a kvůli naději má svět.

(*Hodiny v řece*)

K VEČERU JSME PADLI NA TAH PSTRUHŮ
a Dunajec se hledá s malým řinčením
v samých šavlích, na borovici krev,
po polském břehu vleče kůň
slunce ve třmeni, bubeník padá
a jatagany ve vodě se lesknou.

A my to nezměníme, pstruzi v kamenech,
že Jagello povolal Tatařiny,
křižácké vojsko tak jak tak
zůstane u svých ryb,
my ještě tak se mstít
za tyhle konce třptykou,
a oni táhnou dál
a všude mělko jako v dušičkách,
tak na tloušťku rybí pravdy:

Mlčet
a nedívat se po mrtvých –
budeš muset dlouho mluvit nahlas,
drží se to nad vodou jako nákaza
a nevíme, kdo se ptá tím mlčením
a nač, a co teprve jestli odpovídá...

(*Země přibližných*)

KOLIK JE JEŠTĚ NA SVOBODĚ STŘÍBRA

Řekli mi, jen dobře zaseknout, okouni
hlady zpívají, kdypak naposled
jim kápnul rytíř? Lorelei se dávno
češe do vany, a to pak berou
prostě na všechno.
Copak my taky léty neslevíme?

Slevujem ze stříbra,
slevujem z křehké modré oceli,
z jaké se dělá vážka a za večera hrom,
a z celé spousty nevojenských věcí,
Lorelei, pravda, už třetí rok
chycená dobře na svém kanapátku,
dostává smutné oči
ze zoo. Leč –

– řekli mi, to jsou řeči, okoun na másle
je okoun na másle. Žranec
k pohledání. Chce to jen zaseknout,
trochu se plácá, ačkoli
by to měl rozumnější počkat,
až co bude.

A přece,
lajtnanti čeřene a pravoúhlých zdí,
kolik je ještě na svobodě stříbra,
můj okoun stojí proti vodě
u spodních, černých blesků z vrba
a vodu polyká, a je to k uzoufání,
lajtnanti navijáku,
jakoby druhý dech:

I s vlascem mezi zuby pořád víme,
co je to šírost naděje.
A v tváři jásajíce
(už víme, že i tak vypadá strach)
polykáme svoji smutnou vodu.

(*Země přibližných*)

I MEZI KAMENY

V rybách a paprscích je dávno zamčeno.
A lesy omotané drátem...

Nad holou strastí nahé rameno
luny nestydaté.

Kam stačíš hlasem
mlč okolo mne,
má blízká.

I kameny jsou neskromné,
v kterých se stýská...

(*Mezery v paměti*)

O PYŠNÉ RYBĚ

Jedna ryba
našla hřiba,
a to byla velká chyba.

To máš takhle: Žádná z ryb
neviděla zblízka hřib.
Každá civí, oči valí,
jako by se hřiba bály,

a ta ryba,
co má hřiba.
nikomu se nevyhýbá,

starší ryby nezdraví.
Hřib jí stoupl do hlavy.

(*Brundibásně*)

RYBÁŘSKÁ

Dvě opice u moře
vylovily úhoře,
úhoř je pak honil
bičem po dvoře.

Hodily ho zpátky,
řekly, že byl krátký.
Že prý si ho nechají
na vánoční svátky.

(*Brundibásně*)

THEIMER

DESSINS & SCULPTURES

10 MARS - 9 AVRIL 1973

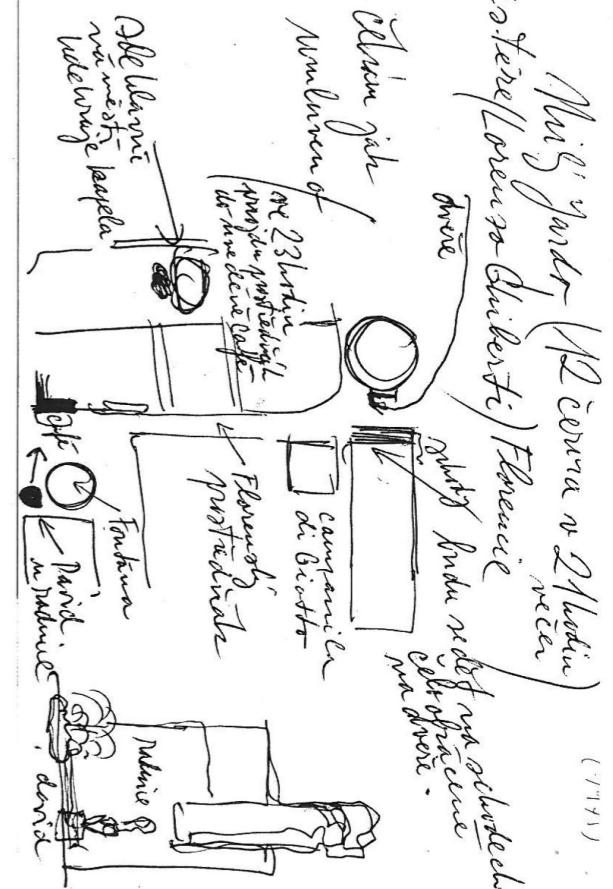
Mají žáci mile říta
dorazíme do Paříže, říkají mi
hubuje a fakt mi povídala jen
jeden (sinor v Londýně) - když
musej potřádat ruce školce
anglické na franc. jazyk.

1692

Leby i řeči už jsem říkoral
v Sabybeck řeckých obrazáren
Printed by Raithby, Lawrence & Company Ltd, Leicester and London
a několik se řeče — Tak si zhlédne
rozkvařen v myšlenkách
ni veden svou roztřípanou rukou
do mého Pařížského ateliéra.

Printed by Raithby, Lawrence & Company Ltd, Leicester and London

WILLIAM HOGARTH, 1690-1764
Painting by himself, c. 1757
NATIONAL PORTRAIT GALLERIES
Copyright

Jako už jsem řekl, to jsou
poručnické kartičky na pravé
v jedné kovárnici v Akademie,
to na druhé straně
~~místo výroby~~

lítí se mi to sece se.
Tak znač vydělám nějaké prady, chci být
Ti volat nějakým

12. června 1974 jsem měl přibýt do Florencie se zájezdem organizovaným c. k. SPORTTURIST z Gottwaldova a ve 21 hodin jsme se měli spolu takto zakonspirovaně setkat. Setkali jsme se. Slabé italské víno teklo proudem. JK

ODEŠEL

Krvavé prostěradlo
po něm zůstalo
ale jak zajíkavě vyprávěl
o mrtvé dceři známého
i vyhazovu z práce dalšího vrstevníka
jako by modlitbu obcházel
donášením na svět

včera přišel domů opilý
rifle nad koleny
a čelo šrafováné jako by přemýšlel
kudy projít u dveří do koupelny
pohoří Karákóram

ach ta slepá vrstevnice
otců – svitovců

Mladý Ondra
na něhož letěly bez rozdílu věku
dělal v pivnici Přerovanka číšníka
byl to dobrý pingl ano
než ho jednou ráno
uklízečka našla za barem
s padesáti bodnými ranami v těle
zmizela flaška finlandie
a snad pár stovek
kvůli ženské udělal to
manželce co mu prý s Ondrou zahýbala
místní taxikář
který dřív jezdil se sanitkou
– Každý ví že to byl Ruda
dokonce se k tomu ožraly přiznal
ale policajti nemají důkazy –
brečel u našeho stolu provozní
a za pár dní ukončil
živnost

Ruda je štamgastem u jeho nástupce

NA ŠVESTKÁCH V NĚTČICÍCH

(strýcům)

Rodinné těsto řečí kyne
rozložení na igelitech
přebíráme
– Mám skvрny na játrech –
rozdává strýc Milan po štamprli
– Mladý Blecha se zase ožral – čabrá
– Pučil si od fotra megana
a trefil starou lípu
a ta spadla na barák
jeho staří museli prodat domek
a odstěhovali se do podnájmu –
posledních pár švestek
tak na baladu

a hned k dalšímu stromu
Mílovi Kerbrovi co za Olomouc hrál
na hrotu i proti Juventusu
a teď pro něho do klempírny chodívá
žena aby zas neusnul
na ubrusu

zatřesu korunou
a do trávy padá hnízdo
kámen nůžky papír Tonda
kosti tiše křupnou
kurva

švestky pracně
ale strýci se sbírají hůř
a kromě postupných změn zjevných
vnímám už i stehy v hlavě
svačíme v trávě

– Lidovci chtějí napařit bezdětným vyšší daně – nahodí strýc Staňa
– Musím se s vámi podělit o své dojmy –
uleví si dlouze Pepa
který si s Věrkou brával
bráchu i na dovolenou
a on od nich
zalepený od štěstí
nemohl nikdy odejít
– Víru ze mě vymlátil náš farář čaganem
řezal mě po zádech a řval
že můj děda musí být dábel
protože je komunista –

nakládá Tonda
co v šedesátém devátém emigroval
s Mařkou do Rakouska
pytel na vozík

na rovinaté Hané
v závětří rodiny
foukáme si modřiny
a vracíme se až za tmy

pár sousedů vyšlo
místo hvězd

* * *

Pan Burša
náš soused a fajn chlap
začal před důchodem na prášky
na prokrvení mozku
nezřízeně pít
anebo jen tak vypadal
možná stačilo na ty tablety
pět piv
a bloudil kolem paneláku
prochcaný a usměvavý
ochotný každému zazpívat
a jeho žena
s velkými řadry
alespoň se mi tak ve výtahu periferně vždycky zdála
rudla taky

než pobledla jednou zrána
mrtvicí muže
zasněžená

TENKRÁT NA SÍDLIŠTI

A ještě jsem se do tebe víc zaklesl –
pamatuj si na tvůj ironický úsměv
pošklebek jak jsi stála opřená
o cihlový sloup u zrušené samoobsluhy
naproti rozbitým a postříkaným
výlohám

na tvé hnědé vlasy v culíku
pootevřené rty
náruč dokořán
padám do tebe
pravou rukou podebíram
vypasená prsa volně ložená
pod bílým svetříkem
zespodu přes rifle
náhle

– No no no – ucítilas to
i přes ty vrstvy
z výprodeje

a náhle jsi jak biletářka v kině
ať už nešustím

ZJARA DNE

Zakrýváš si břicho šátkem
protožes přibrala
dalšího chlápka

klidně ale nastavuješ půlký
nikdy nejsi celá
vycvičená od manžela
v jehož korzetu
hledám zip

už bušíme o sebe

odpuštění bývá
na závit?

Na počátku bylo slovo
a pomalu se vysvlékáš
ve dveřích

nevyfutrovaný hřich
oblastní klepání
sousedů na stěnu
z kartonu

ale možná ještě blíž
je mi umírající babička
s kůží tenkou jak kopírák
tetování jí vyfoukáš

- Už jdeš? – ptala se mě onehdy
- A máš co na sebe?
- aha máš
- ruce
- nohy
- takže všechno je v po... – rozkašlala se
- v pohádku –

Ukázky z tvorby PETRA ŠTENGLA pocházejí z jeho knihy SPAM / SPOJENÉ KARTÁČOVNY, BLEDEMODERNÍ KRÁLÍČEK (bmk :‐) A VELKÁ LŽÍCE vydané před koncem loňského roku. Jde o experiment. Všechny texty v knize patří Štenglovi, polovičku si jich ale nechal převést překladatelem google do haitské kreolštiny a zpět. Tím dostaly zcela nový tvar: vesmírný, surreálný, absurdní. „Zajímalo mě, jak by asi tento neojazyk, tato řeč, talkujících’ mrňousů Krištofa Kintery, jak by obstál vedle klasických textů, či naopak, jak by obstály klasické texty vedle něj? Výsledek nechť posoudí laskavý čtenář sám,“ píše v úvodu knihy Štengl.

-ML-

PŘEDMĚT: NEOPĚTOVANÁ LÁSKA

Neopětovaná láska může vyústit v chování fanatici, takový jak kráčet a dokonce zobrazit nepřátelství k předmětu touhy. Je-li láska, je odmítnuta. Tyto druhy chování mohou vést postiženou osobu být viděn jak „zvrhlý“ nebo do loser rozsahu, prostě „creepy“. Naopak, neopětovaná láska také byla inspirace a téma pro mnoho velikých děl umění. Takové práce mají skýtanou naději a inspiraci k zhrzeným a romanticky nakloněným po celá staletí. Zda zvláštní případ neopětované lásky je interpretován pozorovatelem (nebo objektem lásky) jako moučník bytí, nebo creepy, je komplexní a subjektivní záležitost.

Za to, že v lásce je mučivá a neopětovaná, to může současně být zdrojem velké radosti, někdy poskytovat milovníka, jindy pocit seberealizace pro mít někoho v lásce, dokonce ačkoli tato láska není zpětná. Milovník může cítit toto uspokojení jako hodnotu, citový nátlak, musí však trpět. Mohou upřednostňovat zůstávat v lásce spíše, než přesunout se.

Ačkoli neopětovaná láska může trvat velmi dlouhý čas – mnoho roků, nebo vyrovnat dekády –, pocity milovníka obvykle dojdou na rozbíjející se místo, zatímco oni pokračují a prohlubují se. Láska typicky konce jeden, když milovník přijme podobnost od miloval, pocity opadají, milovník uzná, že jeho pocity budou nikdy zpětné, neboť milovník soustřeďuje jejich oddanost k jinému, více reciprocative, a namítá.

PŘEDMĚT: V DOBĚ

V době, kdy nám sotva začalo pod nosem a na bradě rašit nesmělé chmýří, musel se Kája Synek holit břitvou. I tak se mu už odpoledne na bradě a lících vždy černalo hrubé strniště. V jeho případě nešlo o žádného notorického propadlíka, jak tomu bývalo zvykem u našich sezónních světských spolužáků, jen byl zkrátka poněkud fyzicky předčasně vyspělý. Nosil šedé vysloužilé teslinky s oleštěnými koleny a podomácku pletené vesty, takže to mohlo vypadat, jako by se mezi školní mládež zatoulal některý z rodičů. Je jasné, kterou lidovou písničku z hloubi duše nenáviděl. I když jinak hudbu miloval. Hrál na klavír a chystal se vstoupit do učebního oboru opravář a ladič varhan.

O velké přestávce se muselo povinně korzovat po chodbě. Jako muklové na vězeňském dvorku kroužilo zblblé žactvo v bezcílném nekonečném kruhu. Třídy byly zamčené, aby se nějaký vykuk nemohl před zdravotní procházkou schovat. Nad celým tím tyjátem bděl učitelský dozor. Většinou učitelka, pro tu chvíli dozorkyně, poněvadž už tehdy bylo mužských zástupců učitelského sboru pomálu.

Kája jednou při bůhvíkolikátém kolečku dostal nápad a ve vhodné chvíli (dozorkyně se taky přece jen musela někdy dojít vyčírat nebo do sebe rychle hrknout vystydlé kafe) se zavěsil spolu s několika dalšími za lokty; prudce vykopávali nohy napnuté v kolenou, hlavy strnule otočené ke straně, dupali, až se škola otřásala, a na Kájův povel s výkřikem Sieg heil! vymršťovali pravici.

Soudružka učitelka Plíhalová byla přiměřeně hysterická učitelka středního věku, kovaná a zapřísáhlá komunistka. Celou její rodinu měli na svědomí nacisté, všichni její nejbližší a drazí nepřežili koncentrák. Komunismu, socialismu a straně byla beze zbytku oddána celým svým srdcem. Sovětský svaz opravdu milovala, několikrát zemi zaslíbenou navštívila a ráda o ní vyprávěla. K Sajuzu a Rudé armádě cítila vděčnost za porážku fašismu. Šedesátý osmý vnímala jako pokus reakcionářů o převzetí moci.

Když v kabinetu zaslechla dupot a sborové řvaní Sieg heil!, nemohla uvěřit svým uším. Cukla sebou tak, až si polila halenu vystydlova kávou nejlevnější značky Standard. Vyrazila z kabinetu, a když vyskočila na poslední schod, stačila ještě zahlédnout vztyčené pravice a řadu rozjívených pubertáků se Synkem uprostřed. To už jí ale hlas přeskakoval rozčilením.

„Synku! Ty jeden, ty...! Co si to dovoluješ?! Co to tady...? Okamžitě do ředitelny! Tohle je okamžité vyloučení! Dovedeš si vůbec představit, jaké utrpení, jaké zločiny! Víš ty vůbec, jaké hrůzy se dělají v koncentráku? Dostaneš trojku z chování! Do pastáku patříš! O to se postarám! Takoví jako ty nemaj mezi slušnejma lidma co dělat!“

Ani tehdy, v pětasedmdesátém, nebylo tak snadné zbavit se nepohodlného problematického žáka. Kája Synek byl jinak tichý melancholický chlapec, dobře se učil. Vychovávala ho babička. Rodiče, kterým by hrozilo odebrání synka do pastáku, neměl. A babička? Ta nechodila ani na třídní schůzky a do ředitelny, kde se řešila jeho trojka z chování a podmínečné vyloučení, se nedostavila. Já už jsem na takový věci stará, musíš poslouchat, Kájiku, říkala Kájovi a ten jí odpovídal: já vim, babi, já vim. Celý učitelský sbor věděl, že soudružka kolegyně Plíhalová je poněkud přecitlivější. Soudružka učitelka Plíhalová byla také předsedkyně stranické organizace KSČ.

Kája zůstal. Však už také do konce jeho povinné školní docházky zbývalo necelého půl roku, tak proč situaci zbytečně hrotit. Kluk za chvíli vypadne ze školy a hysterická Plíhalka se uklidní. Jenomže kluk se pustil s Plíhalkou do války. Nebylo možné doufat v to, že se ti dva někde ve školní budově nepotkají. Při takovém setkání vždy Kája jen šeptem sykl siiii, jen neslyšně pohnul rty. Jen naznačil pohyb vzpřímené pravice, aby ho pak ladným obloukem dokončil pročisnutím vlasů, jen aby mírně dupl nožkou, Plíhalka okamžitě startovala. Vždyť ten kluk je nevinnej a Plíhalka magor! Ona ho jen vidí a už ji to bere! Byla čím dál hysteričtější. Hlas jí přeskakoval a rudá ve tváři stěží popadala dech. Nemohla pochopit (a kdo by také mohl), jak někdo může dnes, v době hlubokého socialismu, v míru, po Osvětimi, po Lidicích, po všech těch statisících umučených a padlých a po všech hrůzách války, jak jen někdo může...

Nejdřív to bylo pár dní, pak týdnů a nakonec se z toho vyklubala dlouhodobá indispozice. Nervy, no jo, nervy, to je svinstvo, pokyvovali hlavami kolegové a kolegyně, když hleděli na opuštěnou židli soudružky kolegyně Plíhalové ve sborovně. A to je vážně celou dobu v Bohnicích? A neměli bychom ji navštívit?

Když Plíhalka zmizela ze scény, když se její hysterický jedák přestal rozléhat školními chodbami, přestalo Káju i jeho kumpány to šaškování bavit. Přišel konec školního roku a s ním i poslední prázdniny.

Občas jsme se pak s Kájou vídávali, bral nás do pražských kostelů, až nahoru, na kůr, kde měl právě rozdělané varhany, všude kolem sebe poházené úzké cínové píšaty, jak se jen v tom sakra, Kájo, můžeš vyznat? divili jsme se. Hrával nám Bachovo Toccatu a fugu d-moll, ale taky rokenrolly a Deep Purple. Taková preludia ty kostely ještě nezařily. Plíhalku si prý nakonec k sobě vzala dcera. Tak jí bude líp než v tom blázinci, vždyť tam se o ni vůbec nestarali, no to je hrůza, jak tam s téma lidma zacházej. A Kájovi nebylo ještě ani osmnáct, když se na kůru v jednom z těch kostelů oběsil.

PETR ŠTENGL se narodil 9. října 1960 v Praze, kde také žije. Básník, prozaik, vydavatel. Roku 2005 mu v edici Psího vína Stůl vyšla sbírka Co říkal Zouplna. V nakladatelství Petr Štengl vydal v roce 2010 knihu 3+1. Loni spatiřil světo experimentální soubor textů SPAM / SPOJENÉ KARTÁČOVNY, BLEDĚMODERNÍ KRÁLÍČEK (bmk :-) A VELKÁ LŽÍCE, jenž vydalo JT's nakladatelství. Petr Štengl byl v letech 2006 až 2011 šéfredaktorem časopisu pro současnou poezii Psí víno.

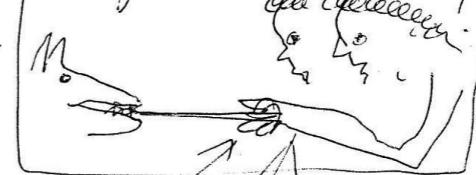
Pensione CALINA

19 listopadu 1974

rano Benátek
Zatare al GESUATI

Milý Jaroslave,

nepříjemněji jahliče, myslím a myslíš jsem na Tvoju
čeravu domácí hrobku na židli - sedíme před hotellem Calina
-(hle po několika let jehožval John Resnick) - protože
oujazd jodříp v písma, dělá to plavoucí průmice
nebo hotelem, o něco větší než v Rozmarinem a leží tu
Vancury - jsem řenáč, brzy směl budou děti, Laurence
e a Paúži pracuje - já jsem v Benátkách a pracuji,
mes světě slavných věcích jsem si dělala dne prohlížet
bras od Caracciola

nis ty dne dřívíčky co jsem pes
fáline objekt, například v zákech.

ale vše to je na výšku a
v pozici návštěvouho trápení
já jsem to opačně a dal jsem
do fuku ještě tři býčí papasy 30nuka.

je zelé - veselka, chyběl jsi -- jsi jsem pro všechno 25 leté
- vše mě řezy - cestou jsem nasel 5 praváků hřibů -
raduji mnou proběhl s testem, ale pro mě neochutnat
ona kruhem přečítěnou vlast soukromí, ještě něco

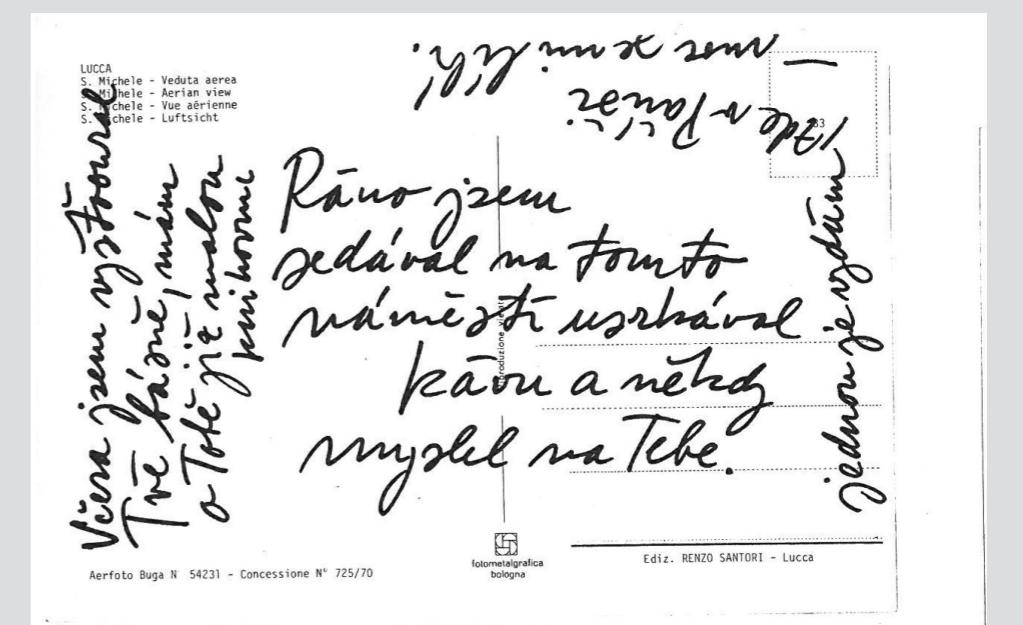
opřetrvalo všechna záležitá záležitá - proto Vlaďkovo
- všež jak číme svobodou/připsal byl Ti malou
epi zdrobu scénku lásky - ale končím-Rassau a
příčila.

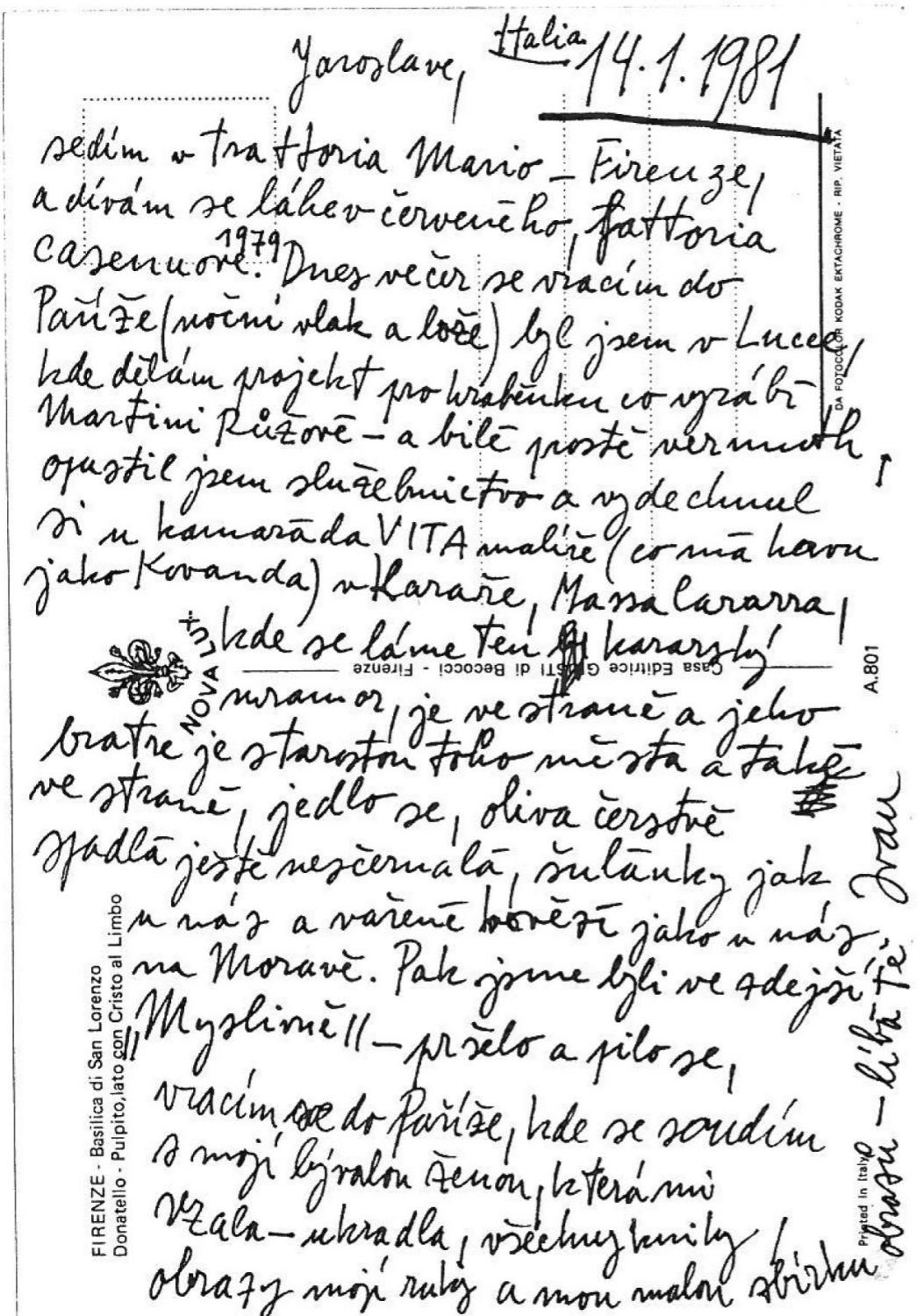
Tvoj Jaroslav

Tête paysage, 1972-78, 39×16×20 cm.

Mi si, Yugoslavia,
1978 - sobota v Lombardii
ulici - priz
30. prosincek.
není to dleba celého, ale lacnost kamaradů,
mžíme to jen vzdělím. Ti jistě kompletní
kata logické a jestejí se růžně noci.
Sedím v mém Pařížském díle a dělám
nprorozum pořádek a vkládám dle jsem sponzor
plán, ale stárnutí nemá clovek tu
klouzou svíti, jak to bývalo v letech
kdy jsem na private modeloval a První
Právnický rok sa dočkal - a ty jste
jsem maloval první rok obraz v bílé
Bílému pořádku a já Te obdivoval a žádám
Ti Tvůj Gogolovský duši - la ruche
des peintres.
BONNE ET HEUREUSE ANNÉE
Un humoriste chinois récemment réhabilité disait
qu'il voulait « servir le peuple en le faisant rire ».
Marine Indu malovať až ponovené rok náročné fela
ženské v romantické přírodě.
Li ba' Vás oba vytu Žvan
Teke

NĚKTERÉ MÉ NEJSTARŠÍ DIÁKY

Marc Chagall ve stáří, aby si neponičil podhoubí vzpomínek, do svého rodného Vitebska se už podíváv nechtěl. Já sice bydlím ve Zlíně jenom na vedlejším kopci, než je moje rodná Letná, na Lazech, ale už si nepamatuju, kdy naposledy jsem v té dělnicko-úřednické kolonce mého mládí byl. Bylo to před deseti lety, kdy jsme s malířem Josefem R. chtěli zdokumentovat všechny bizarní šopky a besídky podpírající, tak po chagallovsku, skoro všechny baťovské čtvrtandomky, půldomky a jednodomky?

Až nedávno přišla za mnou jedna dáma, že její manžel o mně pořád všude čte a že by se se mnou zase velice rád sešel. *Kde bydlíte? Na Letné.* A já jsem jí nedopatřením dal svůj telefon. Ačkoliv jsem věděl, s kým budu mít tu čest, protože člověk se časem zas až tak nemění. Načež mě asi po týdnu prozvonil. Jestli k nim můžu dvanáctého přijít. Nemůžu, dvanáctého se žením. Ale za čtrnáct dní po dvanáctém by to možná šlo. Za čtrnáct dní po dvanáctém že tady nebude – dělá Alsasko-Lotrinsko; bude na bienále Best of Riesling. A co další týden? Nemůžu zase já, v Halenách jsou zaječí hody.

Kývli jsme si, až mně slíbil, že mi ukáže svou sbírku obrazů. Ale ať přijedu trolejbusem. Abychom si mohli dát nějaký drink. Novomanželku ať neberu. Až příště.

Znalec Letné a strážce pravdy v mých knížkách, bývalý sprinter Vaníček, určitě pozná, na které zařízení jsem vystoupil a kudy jsem k svému hostiteli šel: Za tamtím keřem mě zvedá do své úrodné náruče paní Javorová, mám tři roky a je to pro mne zážitek, který si pamatuji dodnes, byť se mi už rozplynul do jakýchsi modrých tvarů a laskavého tepla. Javorovi se pak odstěhovali do Sezimova Ústí. Na jejich místo se přistěhovali Jelenovi. Paní Jelenová byla u mojí maminky vždycky jenom tá, nanevýš tá fuchta. Její muž dřel v dolech na Ostravsku a tá fuchta s „točavou“ kabelkou a v oranžovém kožichu si to často štradovala kolem našich oken na trolejbus, na hotel Společenský dům. K ní pak po stejném chodníku často chodívali neznámí často se rozhlížející muži. Z těch svazků se narodilo něco, co přechovávali v kočáře a oč pečovala především moje spolužáčka Máša Jelenová. Hubená, ustaraná už v dětství, a prádlo měli nepěkné, šedivé, nové skvrny na plínkách překrývaly se s těmi bývalými. Pan Jelen byl vrásčitý čtyřicátník a já ho ještě na jednom diáku vidím, jak nezúčastněně u toho kočáru potahuje z cigarety.

Naproti Jelenům bývala vdova Kühnová s třemi dcerami. Prvorodená se provdala za brýlatého pana Grocka, který si jako svatební věno přinesl krabici knih. Předsvatební noc ale strávila nevěsta s obchodním příručím P. v konzumu na Krátké ve skladu na pytlech mouky. Vdova byla stručně řečeno „hlavazadelzem“ silnější postavy. Když se však vymodila, když si ještě na asfaltce srovávala sukni, jestli jí netrčí někde vzadu kombinačka, stručně řečeno mnohé oko ji zpoza záclon v okolních oknech sledovalo... S podobnou kráskou jsem ji kdysi viděl U Malotů v „Akvárku“, jak se jim na klínech hnízdí dva mladíci. Strašné hahaha, velikou legraci z toho měli ti drobní mladíci. A ve čtvrtandomku na křižovatce ulic Krátké a Delší, Vaníčku, stará paní Klíčová akorát vaří nedělní oběd a tluče smetákem do stropu. A volá nahoru na dceru, aby už toho souložení nechali, že jí do polívky padá omítka. Kdy jindy než v neděli dopoledne to mohlo být, protože v sobotu se ve Svitu ještě pracovalo...

Což jsem se určitě dozvěděl u nás doma. Maminka byla švadlena a šila pro ženské z okolí. A já, jelikož jsem měl odmala na některé věci velice růžové ucho – však mě maminka často při zkouškách zaháněla, protože některé základnice, když se dostaly do ráže, doveďly o tom vyprávět velice poutavě –, jsem si vždycky našel zámkynku, abych si vyslechl podstatné: která ženská dává tomu svému jenom po výplatě anebo jak tá a tá přebrala muže své dceři nebo jak starý Čáp, co má za manželku tu sušinku, tu vychovatelku ve školní družině, je pořád vylepený v okně a tváře si červení papírem od cikorky a z vlasů že mu ořechový olej jenom teče, a když jdou mladé ženské od Batů z ranní směny, tak se tam v okně vždycky za cosi táhá...

Ten můj bývalý známý nebydlel ani v jednodomku, ani v půldomku, natož ve čtvrtandomku, ale na parcele za plotem z fialově napuštěných zašpičatělých desek nejmíň sto osmdesát na výšku, a sice ve dvou domech přestavěných ze dvou půldomků. Jeden, jak mně hned u vchodu řekl, pronajímá studen-

tům z UTB, ten, co zdědil po rodičích a v němž měl v dětském pokoji blahé paměti i ateliér. *Úderem dne a hodiny, kdy jsem odešel do důchodu, odešel jsem i z ateliéru a už jsem se ke své výtvarné činnosti nikdy nevrátil. A přitom třeba moje obaly jogurtů, které jsem dělal pro agrokombinát Čubovice, no, co ti budu povídat.*

Ale teď že už jenom cestuje. Loni dělali s manželkou Karibik, pak Island a před zimou se ještě byli ohráti na francouzské Riviére. Obul jsem si návleky a řekl jsem mu, že na svůj věk – *Kolik ti je? Sedmdesát pět.* – vypadá skvěle, žádné břicho. Ještě víc se ve svých bermudách vypjal. *Tam bys na plážích s břichem moc neuspěl, a pak – my bohatí jsme chudí.* Řekl jsem, že jsem byl předloni v Rus... *Každým rokem jsme venku nejmíni tříkrát čtyřikrát, máme v zahraničí už spoustu přátel, nedal se vyrušit. Posad' se. Chceš víno, anebo Jeníka Chodce?*

Zapadl jsem do křesílka. Dobře vychlazenou müllerku z Blatničky rozlil do jemně gravírovaných skleniček a hned mě sprdl, jakže to držím takový poklad: *Sklínu na víno přece držíme třema prsty za stopku! To víš, my z Lazů zvyklí na hořčičáky, jsem se snažil zakrýt svoji neomalenost a vzal si chlebíček, který měl na sobě vysoko rozkvetlou šunku. A pochopitelně hned mně ukáplo z majonézy na flísku.*

Utřel jsem se, on dělal, že nevidí, a „*li jsme do těch obrazů*“. Většinou adjustovaných v těžkých zlacených rámech. Portréty měly krásné pletě, nosní dírky bez polypů. V zimních krajinách se krásně prášil sníh, zadumaná zákoutí lesních tišin rentgenovala kalná slunce, na nočních výjevech se v bažinách mezi divokými prasaty válely ještě skrojky měsíčků.

V ložnici velikosti hangáru měli kazetový strop, uprostřed krápníky; na jednom visel kříštálový lustr, který by zabil. *Za totáče jsem za něj dal škodovku.* Na stolcích svítily staré telefony a na komodě z osmnáctého století poskakovala děvčata v porcelánových spodničkách, shýbajíc se k porcelánovým hlávkám zelí; dámy v krinolínách necudně ukazovaly pasáčkům kotníky svých nožek a zajíč, který nesl na zádech v koší veliké vajíčko, měl porcelánové chloupy i na usmívajícím se rozštěpu. *Co tomu říkáš?* Z dalších exponátů mě zaujalo několik starožitných hodin. Na jednom si mosazná figurka vrtala kolínko. *Vždycky když dovrťá, odbije hodina, řekl.*

Po prohlídce jsme si opět sedli mezi chlebíčky. Chtěl jsem něco ř..., ale dozvěděl jsem se, že vždycky už při snídani pečlivě studuje televizní programy, aby věděl, na kterém kanálu co kvalitního večer dávají. *Večer u nás patří televizi a soboty věnujeme přátelům. Takže kdy zase přijdeš? Příští sobotu od šestnácti hodin by to šlo, ale další víkend jsme na zájezdě v Londýně, takže leda až po dvacátém třetím..., listoval v hlavě zpaměti a velice se divil, že celý podzim asi nebudu mít čas.*

U dveří jsem si sundal návleky a vypadl do tmy. Poprhalo, naštěstí zastávka trolejbusu byla krytá.

A za jednou šopkou, Vaníčku, se na mě díval Nadin nahý prs – a mně je akorát sedmnáct a Naďa je o dva roky mladší a učí se manipulantkou ve Svitu. Uhříky na nose má zasypané dětským pudrem a toho prsu se bojím dotknout. Ve skalce za cestou, po níž možná přijede trolejbus, můj tatínek akorát vytrhává plevel. Ve skalce, která už neexistuje. Místo ní je tu parkoviště nejmíni pro tři auta. Nad tou skalkou zjara trolejbusy vždycky přibrzdövaly, aby se cestující mohli pokochat. Pan Kratochvíl, řidič trolejbusu, v civilu adventista sedmého dne, býval častým tatínkovým zákazníkem. Za květiny nám nosil hrušky. A za kučhyňským oknem přímo naproti Walda Stiksů cosi míchá. Nejspíš to bude štolverk, naše dětská náhrada za bonbóny. Z mléka, krystalového cukru a poválečného margarínu, v kapse mně pípl mobil *Dobijte si TWIST a pokazde dostanete odmenu Treba za dobiti za 300 Kč budete 4 tydny volat v cele nasi siti od 19 do 7 hodin zdarma.*

Prší čím dál víc, trolejbus nejede, zalézám tedy hlouběji do zastávky; přicházejí dvě ženy. Deštníky si nechávají otevřené i pod stříškou a mladší té starší říká: *Ted' už je to lepší, co mně Lada teho robertka předělal na adaptér, ale předtým sem měla děsnú spotřebu batérek, paní Kocveldová...*

Nic se na té Letné nezměnilo.

A s Ladou je to ted' lepší aji v posteli než s Milošem. Akorát že on néni úplně zdravý. Toť sme to spolu dělali normálně na lůžku, on na mně ležál a naráz cítím, že mňa cosi tlačí v zádoch. Tak sme sa podívali, a on to byl Laďův zub, on má totiž parodontózu.

Trolejbus přijel, dveře zívly, byl skoro prázdný. Ani nevím, proč jsem se postavil hned za řidiče. Že by ze zvyku z dětství, že vpředu se vždycky dalo něco nového uvidět?

LISTOPAD

Práce korektora v takové obyčejné provozovně, která tiskla stovky různých formulářů, věstníky, plakáty, viněty, kdejaké závodní noviny, parte i šestijazyčné katalogy, byla tupárna. Zkontrolovat třeba na jednom archu přetadvacetkrát vysázenou výdejku, v ní stovky písmenek, čáreček, pomlček a číslovek, a to vše často v nonpareilu (menší je už jenom diamant), bylo k oslepnutí, ale upřímně řečeno, práce ve výkopu by byla horší. Koneckonců, někdy se dalo nad nějakou tou korekturou i zdřímnout, obalamutit mozek mikrospánkem. Navíc měl člověk nohy v suchu a dvacet minut na svačinu.

Jak jen to bylo možné, a skoro za každého počasí, jsem chodil posvačit do centra. Do mléčného baru v ulici Vítězného února anebo do Rybeny na Revoluční anebo do Ovarbaru alias ke Třem šňupkám na náměstí Míru. Pět minut cesty tam, deset minut jídlo, pět minut zpátky. Ale člověk se protáhl, nadýchal vzduchu, prohlédl výklady, někdy potkal známého...

V mléčném baru jsem si dával většinou vaječný řízek a kakao, vajíčko v aspiku anebo salát z volských tlam, ten býval také levný. V Ovarbaru polévku prdeláčku a v Rybeně pro změnu rybí. Vždycky jsem chtěl hustou odspodu. Tři čtyři rohlíky k tomu – a žaludek ve vatě.

V mléčném baru jsem se občas potkával s panem Paprskářem, který měl hřívou jako Beethoven. Jako dítě jsem k němu chodil na hodiny houslí, čili si mě moc dobře pamatoval. Pan Paprskář – druhý violoncellista ve Filharmonii pracujících v Gottwaldově – velkou gáží zřejmě nepobíral, navíc se pozdě ženil, měl dvě děti a ženu v domácnosti, která se o génia starala. Pan Paprskář si tedy dával vždycky jenom horké mléko na tři takty. Víc času nepotřeboval. Zbytek – nějakou tu pauzu – sledoval, jak mně chutná. O hudbě jsme se nikdy raději nebaobili.

Nejhorší to bývalo v listopadu na odpolední. Tma už ve čtyři, všude bláto, Vánoce v nedohlednu.

A jednou za takového pitomého listopadového dne, a ještě těsně před páťou hodinou, před pauzou, volal do korektornu vrátný Eman, abych k němu přišel, že tam má zákaznici na parte.

Sepisovat parte s pozůstatými patřilo k mým lepším korektorským povinnostem. Mohl jsem doporučit nějaké verše, emblém, stylizovat věty, jednat převážně s lidmi zpomalenými bolestí, a ne s uspěchným sazečem, který měl znormovanou každou minutu, každou vztekou minutu. Jenže před svačinou a v té Emanově puchně nad elektrickými kamínky?

Vrátný Eman byl asi pětašedesátnětý maník, z vyvalování se po vrátnicích takový rozměklý smraďoch. Poslední dobou žil s Jiřinou, uklízečkou naší provozovny, s uklízečkou poněkud prostší povahy. V tiskárně kolovalo, že ji má Eman jenom k jednomu úkonu a že je kdosi tuhle viděl ve skladu papíru, jak on stojí za Jiřkou opírající se v předklonu o kýbl a oba dva předstírají práci: Eman jakož hlídá a Jiřina jakož máchá hadr.

Sazárenský pomocník Borýsek, který za něho ve vrátnici jednou zaskakoval, našel ve stolním šuplíku sešit, v němž si Eman zapisoval Příjmy a Výdaje a kolik je stojí večeře (na obědy chodil ten pár do závodky), a dal jej kolovat. V rubrice JIŘKA stály ty večeře zpravidla polovinu toho, co v rubrice JÁ. Například JÁ – 1. 9. 1967 – uzenáč – 7,50 Kčs, JIŘKA – podmáslí + 2 rohlíky – 3,20 Kčs, 2. 9. 1967 JÁ klobása s křenem a JIŘKA zase večeřela zhruba za polovinu ceny, co stála klobása. A tak to bylo v tom sešitu od začátku do konce.

Než bych tedy sepisoval parte v smradu u Emana, dali jsme text dohromady s tou uslzenou zákaznicí přímo u vchodu do tiskárny, vedle popelnic. Ostatně, ta paní stejně moc nevnímalu. Stačil jí zkrácený Wolker: *Smrt není zlá, smrt je jen kus života těžkého...* a růže s černou mašlí místo křížku, počet kusů 20.

Když jsem rukopis parte házel sazečovi na kasu, bylo přesně 17 hodin a 3 minuty. Nebylo kdy se ani přezout. Vrátnicí jsem profrčel, ale u masny v ulici Vítězného února byl nával, musel jsem se prodírat davem a jen letmo jsem zahlídl, jak zdravotníci strkají kohosi do sanitky. Nebylo kdy zjišťovat detailey – neon mléčného baru v dálce zářil...

Smula však nikdy nechodí sama, vždycky do třetice, znáte to. Kakao už neměli, jen horké mlíko a chleba jakoby potřený máslem s natenko nakrájeným bílkem. Navíc starý Paprskář už stepoval v „mém“ koučtu. Zase bude lačně pozorovat, jak si bužíruju...

Tentokrát však jenom pomalu usrkával ze svého mlíka a slzel. A říkal, že já se mám, takový zdravý (v překladu málo nadaný), a přesto žiju, zatímco jeho Pavel šel minulý měsíc v Ostravě po chodníku,

přiskočil k němu chuligán a kopl ho z ničeho nic tak silně do rozkroku, že se mu od bolesti zastavilo srdce a byl na místě... Chleba – už tak bídny – mi rostl v ústech, muselo to být strašné, ale jeho syna jsem neznal. Možná, že jsem ho viděl jako malého kluka, když se batolil při nějaké mé hudební produkci u Paprskářů v bytě, ale to bylo dávno... a navíc jsem spéchal. Když přetáhnu, budou mě už v korektorně čekat ženské, každá se špaletami náhledů přes ruku jak s nějakými ručníky, a budou nadávat, gde zas su, gde sa flákám... Takže jsem panu Paprskářovi vykoktal do obličeje upřímnou soustrast – a běžel do tiskárny.

U havárky se už „dnilo“, ukolený lid se rozcházel, už odjížděli i mlíkaři. (Už ani nevím, proč se esenbákům tehdy tak říkalo.)

Ještě jsem nahlédl do výlohy antikvariátu, ale na první mrk bylo jasné, že se v ní zase nic nezměnilo, takže nebyl důvod se zastavovat. Horší bylo, že na křižovatce ulice Vítězného února a Murzinovy postával pan Sklenařík, fantastický vypravěč, který si akorát, bylo na něm vidět, vyhlížel oběť. Za normálních okolností bych si nechal povyprávět i to, co už jsem od něj slyšel desetkrát. Jak třeba tady na rohu u Weinsteina před válkou nakoupil dvacet stetsonů a obratem ruky je rozprodal (i ten svůj, co měl na hlavě) před hlavní bránou fy Baťa á es, ale teď jsem musel dělat, že ho nevidím, a běžel jsem tou listopadovou břečkou do tiskárny, jenom mně v přezůvkách čvachtalo.

A nadřazený Eman už tam na mě u popelnic čekal. Hubu od ucha k uchu: *Ešli (on říkával ešli) jsem viděl v Rašínce (starý název pro ulici Vítězného února) tu nádhernú búračku. Že ten nákladák, kery navážal maso do masny, tak blbě cífal, až podrtil, přectav si, moju bývalú starú, kerá tam akorát podél zdi spěchala do fronty! Toť tu byl můj súsed, kerá to všecko viděl na vlastní oči a všecko mně přišel povykládat.* (Neviděl jsem, nevím.) *To má za to! Za všecko, co jsem si od ní v životě vytrpěl! Sviňa, sviňa jedna!*

Já jsem ale spéchal, takže jsem se s ním o tu jeho radost nemohl podělit; což Emanovi zřejmě moc nevadilo, protože, jak jsem zpětným okem zahlédl, tu svoji radost křičel už na jakéhosi dalšího opozdilce. Tuším, že to byl Polda Slováček, tiskař, který v pauzu chodíval se sportkou na poštu, a někdy tam bývala fronta.

ZA BÍLÉ PETROHRADSKÉ NOCI

Zhruba toto jsem vyprávěl Drakovi, příteli z Vráblových pasek, v pulčinské hospodě u piva: Letos v červnu jsem v Rusku spal s jednou velice citlivou českou básnírkou. Citlivou jak ta dívka na arašídy, která umřela poté, co ji její milenec po požití arašídové čokolády políbil. Drak je inženýr, bývalý projektant a horolezec, který rezignoval na civilizaci a odstěhoval se na paseky. Ale když za ním někdo přijede, je za nějaké „přiběhy z natáčení“ velice vděčný a nechá člověka vykucat. Takže víceméně od začátku:

... Při prezentaci ruské antologie devadesáti čtyř českých básníků *Iz věka v věk na našem vyslanectví v Moskvě*, při četbě Knížákových veršů, v nichž se tvrdilo, že autor by chtěl mít vanu rumu a atomovou pumu / Nejdřív bych ten rum vypil a pak bych tu pumu vrh / tím pádem bych zem zničil zbyl by tu jen horkej vzduch / A / TO / PROTO / ŽE / MÁM / NA / LIDI / VZTEK / A / NENACHÁZÍM / JINEJ / LÉK / NEŽ / JE / ZABÍT / ! / ! / ! / ! / !!!!!, se publikum jako těsto jen tak nadzvedlo a povzdychnulo. Zato když se četly verše české básnířky Aljony, které hlásaly, že Purkrabí půlrok půlnoc neprekročil. / V hodinách dřímá skunk. / Postel je živá (...). Šílhavce napravím snad už zítra. / Rozhodně brzy, došlo asi v překladu k tak závažné chybě, že básnířka zasyčela na celý sál: *V stichách ašíbka!*, a tak hlasitě, že se i nás velvyslanec Bašta vzbudil. Chudák, chvíli zjišťoval, kde je. Ještě štěstí, že klávesista Zdenek to faux pas pohotově překryl jakýmsi Šlítrem.

Stál jsem pak u šatny vedle bufetu s básnírkou Aljonou a klávesistou Zdenkem, ruské publikum spěchalo z budovy, Sergej Glevjuk, spoluautor antologie s jednou rukou už v kabátu nám druhou blahopřál.

Debata vázla; Aljona byla ještě naštvaná z té strašné chyby, Zdenek honil po talíři brambůrky. Pochoptitelně, že padlo, jak ten Bašta přibrál... já jsem se o kteréhosi politika taky otřel a ta Knížáková báseň že..., načež Aljona řekla, že Knížák a Klaus jsou falokrati.

No a teď máš s takovou citlivou osobou spát! Sice jen v kupé spacího vagónu expresu Rudá střela do Petrohradu, kde jsme měli antologii na druhý den na českém konzulátu rovněž představit, ale přesto.

Abych tedy nadcházející noc nějak zvládl, koupil jsem si ve stánku před Leningradským nádražím putinku vodku a veliký čeburak. Čeburak byl mastný, plný zajímavého masa, a než jsem došel k vagónu, lokl jsem si snad pětkrát a bylo mi všechno jedno, ale zas ne natolik, abych hned ve dveřích do „naší“ ložnice té básnířce neřekl, že s ní spát nemůžu, protože chrápu a prdím. Načež ta básnířka řekla, že ona nikdy. A když jsem tak mile zahájil konverzaci, dodal jsem ještě, já hulvát, že život je zajímavá zkušenost, jak tvrdila Felliniho žena Giulietta Masina, že dáma třeba bídnou zkušenost se mnou hodí pak na..., načež ona vybuchla, že ona nikdy nepíše ze zkušenosti, že ona píše zásadně z podvědomí a automatickou poezií! Klávesista v kupé zůstal; ostatně i záchody byly ve vagónu společné, jak mně pak potvrdila na můj dotaz právě tam vcházejícího jedna kráska v noční košilce v jedné chvíli právě *odtam tud vychází*: *Da, u nas vsjo ravnó*.

Co s načatým večerem... Sklopil jsem si sedák na chodbě, odšruboval Putinovi baretku z hlavy a bylo mně docela fajn. Akorát když kolem procházela děžurná, nestačilo se jenom zvednout, vsáknout do stěny, ale muselo se couvat. Nicméně ta děžurná byla hodná a našla mně pak volné lůžko v jiném kupé, kde nade mnou pochrapkávali dva inženýři z Kamčatky, jak jsem se ráno od nich dozvěděl, když nade mnou rozkládali mapu Ruska. A jelikož já píšu jenom ze zkušenosti, stačil jsem si, než jsem upadl do komatu, zapsat ještě pár slov k častušce: *Radši než s tou básnírkou / s děžurnou velikou / jak na nožkách pec / bych do luk běžel... / (...) takže potom na chodbě / spacího vagónu / díval jsem se radši / až do 3 v noci / na Kandinského překližku / na oblohu*.

Ráno v Petrohradu bylo svěží a na českém konzulátu k nám byli pozorní. Jedna pracovnice, dcera automobilového závodníka, nás dokonce vzala na projížďku autem po paměti hodnotech velkoměsta a začalo se Ermitáží. A nemuseli jsme stát v řadách, ani platit, šli jsme zadem. A hned v prvním sále dvě Leonardovy nádherné a k mému překvapení tak malé Madony. Což byla určitě soda pro kamerami po zuby ozbrojené Jponce, kteří, ačkoliv zákaz fotografování v celém objektu, se mohli ucvakat, utlačit až doslova u těch plošek. Což bylo něco pro naši Aljonu, neboť ona, zrovna jako ten Knížák, je nejen básnířka, ale i významná výtvarnice. Takže opět brutální nasupenost. (Sic!) Lepší bylo počkat, až si Japonci udělají dobře a odšmydlí za dalšími fotografickými zážitky, a pak si obrazy v klidu prohlédnout.

Klávesista Zdenek byl v jedné chvíli tak okouzlen Rembrandtovým Snímáním z kříže, na něž společně s Aljonou hleděli, že si dovolil říct té Aljoně k uchu: *To je velice hezký obrázek, nemyslite?*

Jestliže se na našem vyslanectví v Moskvě musela ta básnířka při poznámce o té ašíbce mírnit, na galerijních tratuárech mohla ječet jak poplašné zařízení: *Co si to dovolujete? Nevidíš, že vníšíš máááám????!!!*

A pořád tvrdila, že staří mistři jsou sice dobrí, ale času že máme málo, že musíme hlavně stihnout ty úžasné Matisse, které tady mají. A když nás tak vyháněla za tím natěračem od poklidných holandských scenérií už poněkolikáté, vzbouřil jsem se a radši zůstal u kravských zadků... Nechtěl jsem vidět toho úžasného Matisse! A radši jsem bloudil mezi vemeny, plotky, dřeváky, hlezny, hrotky, mulci... v podstatě sám.

Dcera automobilového závodníka nás vzala pak ještě k pýchám Petrohradu, k „mědnému vsadníkovi“, k Admirality i k Auroře; a na jednom osmiproudém bulváru potvrdila své geny: náhle a na fleku otočila vůz do protisměru – zatímco Aljona po celou dobu projížďky nezavřela ústa: Jak úžasné to tady muselo být za toho Dostojevského!, a tam po chodníku jako by právě šel Puškin!, úplně ho vidím!, ten Rastrelli!, ty paláce!! Nemohl jsem se na nic soustředit. Takže když z básnířky vypadlo, že i mužší jsou tady na Něvě hezčí než v Moskvě, nevydržel jsem už a řekl: Paní, kdo má ty vaše bláboly furt poslouchat?!

Aljona je nejen básnířka a výtvarnice, ale i profesorka na vysoké škole, takže si dovedeš představit to ticho, které v autě náhle nastalo. A po tom tichu, jak prosté: A vy zase mluvíte sprostě! Dobře, řekl jsem, já nebudu mluvit sprostě a vy zase budete zticha. Bác, vole jí naskočilo, Draku, až pod bradu.

Načež Drak: Ahoj, Jojky! – zdrazil jakéhosi staromládence, který právě vcházel do hospody. Říkají mu Jojky, taky Dubček. A víš, že ani nevím, jak sa menuje? Ale pokračuj.

Pochopitelně, že jsem s tou básnírkou, když už jsme měli společný zpáteční lístek, pak nakonec spal: Za bílé petrohradské noci vešla do kupé, počkal jsem na chodbě, až se převleče do pyžámká, vstoupil jsem, shodil ze sebe gatě a boty – každý jsme si slupli svůj prášek na spaní – a probudil jsem se do krás-

ného červnového rána. Bylo něco po šesté, dáma spala, vlak mile šupotal, šel jsem se převléct na *vsjo ravnó* – až do Moskvy jsem stál na chodbě a díval se na mlhami zalitou Rus, na hnisačí zátoky plné odpadků, na jeden zelený přetér všeho, co patřilo k železniční trati, od sloupů, budov až po psí budky:
Jako by Ilji Muromce zelený kůň zeleným ocasem po Rusi táh'...

Leningradské nádraží, na něž jsme přijeli, má pět východů, a u jednoho nás měla čekat Baštova vila; nečekala, protože jsme vylezli špatným. Co teď? Na naše vyslanectví to byly metrem tři zastávky. Aljona řekla, že do metra ji nikdo nedostane, že v metru to smrdí. Nemohl jsem ji nechat před nádražím na parkovišti velikosti českého okresu napospas zkušenosti! A škaredí moskevští taxikáři se opírali o kapoty svých aut... Jeden chtěl 500 rublů za ten kousek cesty, druhý čtyři sta, třetí... *Proč se s nima vůbec bavíte?!* *Nebavte se s nima!* křičela na mne ta Aljona. Načež Drak řekl, že už sa nediví temu profesorovi matematiky z Valmezu, že sa se svojú ženú učitelkú, po večerech taky básnírkú, rozvédl. A všude eště prohlašuje, že bez básníkú a celéj téj kulturní fronty, bez celéj téj svýma citečkama nás vydírajúcí verbež, by bylo na světě líp. Že jemu k životu úplně stačí Thaletova věta! *Všecky obvodové úhly nad průměrem kružnice sú pravé!* Že, Jojky, jak idú kšefty? volal Drak na toho staršího mladíka, který před chvílí přišel a upíjel z piva v rohu za výčepem. Jojky je hrozně stydlivý, a když zjistil, že mám hosta, nesedl by si k nám ani za nic. Teho sis měl vzít s sebú do Moskvy! Jojkyho Dubčeka! Myslím, že žije enom tak, sám. Když nekom přivezú cihly a néni nikoho, kdo by mu je pomohl sklidit, jde se za Jojkym. Jojky nenechá nikoho ve štychu. Minulý týden jsem ho potkal, povidám, pod' do hospody, Jojky. A Jojky na to: Nemám peníze. Pod', dvě piva ti zaplatím. Sedíme, pijeme, přišli další kofří, rumová vichřica a tak. A naráz sa dívám na plačáka z krematoria vedle mě; povidám, Jojky, co je? A Jojky: Už jsem skončil, šéfe, dvě piva už uplynuly... Chtěl jsem mu řečt, ať netentuje, že mu zaplatím aji třetí, když naráz přišla vrchní Vanda, dneska tu néni, a říká: Pane Dubček, nekdo poblíil dveře u hajzlu, nešel byste to ukludit? To on jim tam občas dělává, uklízá po štamgastoch... Vanda je devatenáctka, nehty jak rapíry, radši mu za to dycky neco hodí a Jojky ide, pouklízá, vydělá nejakú kačku. A představ si, že za chvíľu, ani jsem to nepostřéhl, Jojky stojí vedle mřa, v rukách po kríglu a povídá: Šéfe, dlužím váš! Rozumíš, kolik mohl za ukluzení tých blivanců dostat? Třicet, padesát? A on ide a hned ti kúpí pivo. Teho sis měl vzít s sebú do světa, Jarošu. A ne takovú neuhovenú.

P. S. Které neuhovíš, nevyhovíš... v překladu.

MOJA ANTOLÓGIA RUSKEJ POÉZIE | PŘEKLADY JURAJE KALNICKÉHO

Jurij Beljajev

XXX

Je jemný zmysel
V slovách
Čo zrodila myseľ
Celkom vzadu
No Bakhus opitý
Bohužiaľ ja i ty
Zákernostiam verní
Otvorí a šup dvermi
Do priestranného sadu
S podobou nástupišťa
Kde čašu jedu
Koncom nádejí
Nám podá víla
Zbavená hávu
Roztomile pištiac

Kyrill Kovaldži

XXX

Mal som priateľa
bolo mu vyše dvadsať dva

mal som priateľku
nemala ešte tridsať

a v Kremlí zasadal rovesník

priateľ umrel
priateľka zdrhla
rovesník zložil funkciu

a tak som ja vstúpil
do dvadsiateho prvého storočí

Sergej Nilov

SENTIMENTÁLNA POZNÁMKA

Noc prebdela svojich sedem hodín
a nechala mi
na stole
prázdny blok s poznámkou –
osem riadkov malým písmom:
„Ahoj.
Zajtra medzi treťou a piatou
preletí okolo okna múza.
Nezabudni.
Neprespi ju.
A dneska, prosím,
na celú noc
vpusti mňa.“

žena

Sergej Gloviuk

XXX

Jeseň mala už opäť šediny.
A preto som ťa vlastne nevyhodil.
Akási zdivočelá slepá sila
ma k tvojmu tieňu prilepila.
Povedz, na čo som ti ja –
nevymyslený?
A vietor veje. A je chladný.
A zrána podpitý.
Šta celá Rossija.
Vedť tu sú všetci podpití.
Tu by sa dal na to
aj sám Mesiáš...
Okolie sa tu k noci believeva ako zlato
žltinúcich listov.
Aj meteličiak si už hvízdol
a odiera suky z mŕkvych vetiev.
A v strede sukov
obnažuje priesvity a nás dvoch mätie.

Alexander Šiškin

XXX

pravoslávne korene
so zvetranými kostami
ležia nezakryté zemou

nič si už nespomenú
asi tu nie sú
a ide o hady

nedržali sme jeden za všetkých
nepamäťame, nie sme zodpovední
v bieloskvúcom spodnom rubáši –
zhnijeme

XXX

dialóg neskončil
nezačal
je po ſom
otázkou
trojbokou
ničím

medzi pozemskou dušou
a dušou nebeskou
tesný
úzky
nevhonodný
obrubník cesty

CHRÁM

Srdcia z chmár.
Bezčasový vek tlačí,
nepostavili sme svoj chrám.
Sme – len opakovači.

Pozdvihli sme, čo zničil Cham.
Neodpustili nám nebesá –
nepostavili sme svoj chrám.
Niet štýlu – len chaporíme sa.

Sťa myšky – kryté zemou,
siať nevieme sami.
Naryškinovej krásou, dušou narušenou
modlíme sa len cudzími slovesami.

V zátoke našej ticho klopká na dni.
A nás sa pýta priam –
či složil sám Gaudí modlitbu-audi.
Samí sme nepostavili svoj chrám.

Ani vo forme porno.
Ba v srdcí ani
nehli sme s vlastnou normou
pre svoj chrám virtuálny.

Boh na nás nedohliada.
Preto tá zvada,
toľko drám –
nepostavili sme svoj
chrám.

XXX

Rozbresk tiahol ako ťažké tanky,
Ako suť špinavá, ako kríza z banky.
Súmracný vektor mestskej šedi – „Á-čka“
Hučal stá stará premietačka.

Červenelo, modrelo, tmavlo, zožltelo,
Prebudenej ulice huspeninové telo.
Národ sa ticho vliekol ku spojom
Stavajúc sa k povinnostiam po svojom.

Rieka sa vlnila a pnula ako v žile zlatej,
Odetá v benzínovo-kamuflážnom šate.
Mesto odfrkvalo, žmúriac ponad veky,
Ked' sme sa vracali domov z diskotéky.

XXX

Fontány pusté, po plote slová choré
Neoholený profesor akoby v taške hľadal ľudí
V neznámych diaľkach šibalské more
Záhadno-snivé trilky lúdi

Uležené jablká, čajka – biela električka
Bojachtivý vietor, pluje urážku stá colu
Náhodné stretnutia a farebné tričká
Smútky a radosti – namiešané spolu

Neoholený profesor našiel belomorku
Frázy o kadečom z neho letia,
Vzduch sa chveje, vŕtajúc do morku
Svedomia sny odchádzajúceho leta

Jurij Jurčenko

O TOM, AKO SOM STRÁVIL PONDELOK

list dcére z Paríža z 27. 9. 1974

(Už dávno nie), tak ti píšem opäť.
Vzbudil ma domovníkov zametací zápal.
Tak som vstal. Prelistoval sa. A zjedol obed.
Poňom som zaspal až do utorka chrápal.

XXX

Spomínaš, my čerstvo ženatí –
A slobodní – od žiaľu pijú...

A pre mňa len ľubiť a sa utrápiť,
Žiarliť a písat poéziu
Mladickou divou silou
Zašumieť – a sa odľúbiť...

Už sme len priatelia, ja s milou
No čo strašnejšie môže byť?...

Jelena V. Tambovcevová-Širokovová

BÁSNIK V RUSKU

„Básnik v Rusku –
je viac ako poet“...
No ak
vo vrecku
ani groša niet:
niet rublov,
dolárov
či „zaík“,
je básnik v Rusku –
menej
než prozaik!

Dmitrij Kuzmin

PAMIATKE ANDREJA SERGEJEVA

Je dobré byť živým
Hnevať sa na poliša: donutil z ničoho nič
hladať pas
vytratiť cestovný lístok a prezervativ

Je dobré byť živým
zapadnúť do McDonalda
dať si pirôžtek s riebezľovým džemom
lebo na višňový treba čakať

Je dobré byť živým
nezapáčiť sa sám sebe
v modrastej vitríne

Bože, pomôž
minút križovatku s prístupom k metru
zastav nad horizontom
zlé aloe slnka semafóru
a nariad aby sa rozostúpil
prúd automobilov

neznámy autor

MAJAKOVSKÉMU

Nemám rád tvoju povahu a gesto
Hľa ako nízko som klesol
No tvoju sochu nadovšetko ľúbim
Ten chladný pouličný mramor tuhý

Výše zveřejněné autory jsem vybral z knihy Moja antológia ruskej poézie od **JURAJE KALNICKÉHO**, jejího stvořitele i překladatele veršů. Kniha je doplnená bohatým biografickým rejstříkem a pro zájemce, kteří by se chtěli dozvědět o básnících víc, uvádí e-mail opsaný z její tiráže: j.kalnický@seznam.cz. „Džorž“ K. bude určitě potěšen a sdělí, kde a v kterých knihkupectvích, resp. kde na síti se jeho antologie nachází. Nebylo v mých silách opsat a přeložit ty záplavy informací, a když budu jenom stručně uvádět, že třeba **JURIJ BELJAJEV** (1944) kromě řady sbírek, které vydal, je rovněž nositelem Mezinárodní ceny Míru a **KIRILL KOVALDŽI** že se narodil roku 1930 v Tašlyku v Besarábii, a přesto je tajemník Svazu spisovatelů Moskvy, bude můj kompilát nutně vypadat uskřinutě závistivý, ale riskujme: O **Sergeji Nilovovi** (1960) se píše, že je nejen filmový, televizní a divadelní herec, ale i režisér, a přitom ještě překládá z japonštiny a korejštiny. **JELENA TAMBOVCEVOVA-ŠIROKOVOVÁ** (1947) se na mne asi bude zlobit, když uvedu, že vydala deset sbírek, a všechny ty lektoráty na univerzitách, včetně bratislavské se sídlem v Trnavě, pominu. Verše od **ALEXANDRA ŠÍŠKINA** (1955) se mně moc líbily. U tohoto autora si cením, že zřejmě ví, zač loket poezie asi je, když ještě stačil vystudovat Finanční akademii a práva. **ANDREJ VOZNĚSENSKIJ** narozený v roce 1933 před třemi lety umřel. Začal publikovat jako čtrnáctiletý a v jeho popisku je uvedeno též „recitátor“, a zřejmě tak úspěšný, že – řečeno současným slovníkem – to sralo i Nikitu Sergejeviče Chruščova. AV kromě textů k písničkám napsal rockovou operu Junone a Avos, a přitom byl i skvělý architekt. Byl členem osmi akademí světa, a nač asi žádný z nás nedosáhneme – a co mu JK nejvíce závidí, že byla po něm v roce 1976 pojmenována ve vesmíru i planeta. Vskutku hvězdná kariéra! **DARIA ANISIMOVÁ** (1982) kromě psaní své poezie překládá ze slovenštiny a maďarštiny a mj. „se věnuje otázkám slovensko-maďarských jazykových vztahů a logické analýze idiomů“. **SERGEJ GLOVIUK** (1958) je nejen „parlamentní pozorovatel Litératurnoj gazety“ a spolupořadatelem už osmi tlustých antologií slovanské poezie včetně té české, ale stačí ještě psát poezii a jeho knihy jsou překládány nejen, jak by se nabízelo, u nás Slovanů, ale i v Rumunsku. **JURIJ JURČENKO** se narodil v roce 1955 ve věznici v Oděse, vyrůstal na Kolymě. Vydal sedm básnických sbírek, na Sorbonně získal vědeckou hodnost doktora v oblasti poetického divadla a v roce 2004 byl na puškinovském festivalu v Londýně vyhlášen králem básníků. **DMITRIJ KUZMIN** (1968) také hýří aktivitou: kromě toho, že překládá americké, francouzské, ukrajinské a běloruské básníky, sám vydal – píše se zde doslova „niekoľko“ – svých sbírek a začínajícím básníkům na 200 malotirážních brožur!

JAROSLAV KOVANDA

Juraj Kalnický

SLNOVRATY

píšem vám tajne na úradný papier
dúfam že váš vkus neutrpí šok
dnes jarný lúč ma novou miazgou natrel
je tam bontón – som vlastným tieňom sok

A moje slovo ako ostrý rapír
čo ľahko skíza po ušku
je zrazu balvan prirastený na pýr
a chce vám robiť mäkkú podušku

je pani nádej čo sa slnovratí?!
hľa mládnik moja chlapská duša
núka sa odvážne – možno že samé straty

no každým krokom s novou vervou skúša
zhojené jazvy – nech si zvyká koža
šramovať opäť ostrím štepárskeho noža

JURAJ KALNICKÝ (1951) byl ve svém životě, dalo by se možná říct: vším, čím byl rád, tj. nejen kulisákom, dřevorubcem atd., ale i poradcem ministra a koncem devadesátých let min. stol. se stal ředitelem Slovenského inštitutu v Moskvě, takže jako básník a překladatel se tam seznámil s celou řadou ruských básníků. Kromě osmi básnických sbírek vydal i 18 knih odborných. V současnosti přednáší na Univerzitě J. A. Komenského v Praze a na Slezské univerzitě v Opavě.

P • I • S • E • L • L • I

I • T • A • L • I • C • I

FIRENZE

Pietrasanta
26 mare 2001

fak vypadá pohlednice - dnes,
a to jsem vbral z hřebce jen tu
nejcudnější - Firenze -
Flotavici

L'UOMO DELLE STOFFE®
Via S. Niccolò, 88 - Firenze - Tel. 055/234.556

Pizelli - Italici

Caro Jordi

Tantissime auguri
per i tuoi 60 ANNI
e per tutti coloro
che ti hanno sempre
piaciuto

